

ДЕЛТА ТЕ

18 март 2008 г., брой 4, сезон IV, www.els-plovdiv.com

Цена 50 ст.

**“Музика,
поезия,
любов”**

2

Конкурси

3

**Любов
в мрежата**

7

**“Празна”
година**

11

**С музика е
по-весело**

13

**За
мързела...**

14

България и ние след 130 години

Хората казват: „Учете се от Хгрешките на историята.“ Ние, българите, имаме много да учим. Но днес, след 130 години, аз избирам да следвам величието, а не падението. Вярвам, че настоящето ни, модерното общество - официален член на обединена Европа, е плод на историята, каквато малко хора успяват да видят. Имаме склонността да помним лошите моменти, да упрекваме, да съдим, да зачеркваме с лека ръка постиженията на онези, които могат,

но понякога бъркат. А истината е, че благодарение на тях сме тук, днес и вървим напред.

Понякога си мечтая да съм живяла в онази епоха, епохата на онези идеали, които само върховното изпитание може да сътвори. Възхищавам се на патоса, на тази твърда увереност, че връщане назад няма, и се чудя способна ли съм на нещо подобно. Най-трудно е самото осъзнаване. И тук бърка съвременният човек. Разграничаването на злободневно-

то от големите цели като че ли е почти невъзможно. А ние трябва да направим точно това - да погледнем в тези 130 години, да потърсим величието, да проумеем, че НИЕ сме наследниците на тази разпадена, страстна, свободна България. Трябва да си припомним, че една и съща кръв тече във вените ни, това е, което ни свързва. Не бива да си позволяваме да губим нишката на победата - тя ни е следвала винаги, въпреки всичко.

И докато слушам националния химн на Трети март, ме побиват тръпки. Със страшна сила ме връхлитат чувства на удивление и преклонение, на гордост, че това е моят народ, на морален дълг - към героите, към днес, към себе си. Очите ми се навлажняват, но знам, че не това искат те от мен. Далечните им гласове съвсем ясно звучат в сърцето ми: „Накарайте ни да се гордеем с вас!“ Имаме ли избор?

Еница ГАБРОВСКА

„Музика, поезия, любов“

На 13.02.2008 г. се откриха поредната събития, посветени на честването 50-годишнината на училището ни. Това се случи с поетичен рецитал под наслов „Музика, поезия, любов“. Кинозалата ни се изпълни до краен предел в 12.40 ч, когато младите таланти се престашиха да разкрият себе си. Водеща програмата беше Емунуела Василева, 11-ж клас. Лирическата приказка започна Яна Георгиева от 11-г клас със стихотворението си „Раздвоена“ - от нейните устни прозвуча напълно искрено и наистина красиво. Тя бе последвана от изпълнението на пиано на „Октомври“ от „Годишните времена“ на Чайковски. С него се представи Петя Зюмбилева от 9-д клас. Рециталът продължи с още една творба на Яна от 11-г, но този път в изпълнение на младия актьор Димитър Кирков, 11-г, който сподели представите на своята съученичка за любовта на един мъж. При музикалната прелюдия след това зад пианото бе Снежина Василева от 9-у клас, която изпълни „Ромео и Жулиета“.

Стереотипите се разчупиха благодарение на откровенията на Мария Рангелова от 9-и клас, с нейното есе за войната. Този път в ролята на поет,

Петя Зюмбилева рецитира стихотворението си „Край реката“. Поредната талантиви представители на 9 клас бе продължена от Пламен Лесев, 9-з, с пиано-изпълнението на „Любовна история“. Последва едно потапяне в прозата, дело на Цвета Георгиева от 10-в клас. Заглавието на есето ѝ и излъчването ѝ си приличаха като две капки вода - „Страст“. Малко по-различно настроение поднесоха Лора Димитрова, 11-д, и Боряна Радева, 10-В, в музикалното си изпълнение „Ритмите на живота“. Усмивките по лицата на публиката не бяха малко. Броят им се увеличи благодарение на грейналото лице на Златка Колева, 9-а, с нейното изключително оптимистично стихотворение - „Усмивка“.

Апогеят на цялата програма бе деветокласникът Александър Матюсън. Щом седна зад пианото за своето „Скерцо # 2“ от Шопен, цялата зала бе омагьосана. Личната ми реакция - стоях зяпнала, с уста, оформена в полуусмивка. Дотолкова пленена, че успях да затворя очи и да забравя за хората около мен. Александър беше изключително пламенен и вгълбен в изпълнението си. Несъмнено, мечтата му да стане професионален пианист

Госпожа Динчева посрещна с възторг изпълнението на младите таланти

ще стане реалност. Пожелавам му го искрено.

Благодарение на това прекрасно събитие присъстващите станаме свидетели на нещо красиво, което ни откъсна за момент от прозаичния, сив и студен февруарски ден. Благодарнос-

ти на г-жа Динчева, която неуморно се труди за осъществяването на проявата. Сигурна съм, че ентузиазмът ѝ няма да угасне както за Деня на таланта, така и за следващите мероприятия, свързани със светлата ни годишнина.

Еница ГАБРОВСКА

В началото на втория срок проблемът за матурите отново е на дневен ред, но вече до болка изтъкваният въпрос, „Ще има ли матури, или не?“ не вълнува учениците. Те са получили своя отговор. И въпреки това изглеждат още по-объркани. Нищо чудно. Безкрайните промени в регламента на провеждането на изпита и все още неясният брой на университетите, които ще го признаят, не могат да доведат до нищо друго освен до объркване.

За първи път матурите се въвеждат през 1878 г. През годините те многократно са се изменяли - от задължителни, до отменями за учениците, които са завършили успешно последния гимназиален клас с оценка най-малко Много добър (5) и имат средноаритметична оценка от годишните оценки по съответния учебен предмет най-малко Много добър (5), от единствено писмени до писмени и устни. Според последните наредби зрелостните изпити са задължителни и се състоят от матура по български език и литература (1.06.2008), втори държавен зрелостен изпит (3.06.2008) и държавни зрелостни изпити, които се държат единствено по желание на ученика. Тази година общият успех се изчислява като средноаритметична оценка (с точност до 0,01) от следните три оценки:

- средноаритметичната оценка (с точност до 0,01) от оценките в графата за държавни зрелостни изпити
- средноаритметичната оценка (с точност до 0,01) от оценките по учебните предмети, изучава-

ни в задължителната подготовка

- средноаритметичната оценка (с точност до 0,01) от оценките по учебните предмети, изучавани в задължителноизбираемата подготовка.

В графата ДЗИ се вписват оценките от успешно положените държавни зрелостни изпити по общообразователните предмети, определени в чл. 24. от Закона за народната просвета: български език и литература, чужд език (английски, немски, френски, испански, италиански, руски), математика, физика и астрономия, биология и здравно об-

училища, сключили международни спогодби, да имат право да използват оценката си от изпита по съответния чужд език като оценка от втория зрелостен изпит.

За повече информация, примерни тестове и специалностите и университетите, в които матурите заменят приемните изпити - <http://zamatuirite.bg>

На всички дванадесетокласници пожелавам много успех и късмет.

Мая КУМАНОВА

Матури-2008

разование, химия и опазване на околната среда, история и цивилизация, география и икономика, предметен цикъл философия. Всеки, който не е издържал втората матура, ще може да смени предмета и да се яви отново на втората сесия.

По време на държавния зрелостен изпит всеки ученик може да носи: - линия, пергел, триъгълник, син химикал, молив, гума и непрограмируем калкулатор, ако е разрешено в учебно-изпитната програма, а зрелостниците с нарушено зрение - и брайлова машина, преносим компютър с брайлов дисплей, брайлови прибори за чертане, техническо средство за уголемяване на шрифта при работа с компютър и оптични средства.

Речници, математически формули, таблици няма да може да се внасят на държавните зрелостни изпити.

Изпитите, положени към чуждите институти, няма да се признават. Обсъжда се възможността ученици, обучаващи се в паралелки на

Конкурси

НАЦИОНАЛЕН ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС

„ПЕТЯ ДУБАРОВА“ - 2008 г.

УСЛОВИЯ:

Националният литературен конкурс „Петя Дубарова“ за художествена литература включва два раздела:
Поезия - до пет стихотворения (или цикъл стихотворения)
Проза - до три разказа
Право на участие имат младежи и девойки от гимназиалната училищна степен (IX - XII).

Конкурсът е анонимен. Необходимо е всеки един от участниците да постави в отделен плик, изписани своето име, презиме, фамилия, адрес, ЕГН, училище, в което учи, телефон за връзка и e-mail адрес (при наличие на такъв). Пликът с данните и координатите на участващия трябва да бъде запечатан и сложен в по-големия плик с творбите.

Текстовете да се изпращат напечатани в четири екземпляра на адрес:

8000 Бургас ул. „Гладстон“ 68

Дом-музей „Петя Дубарова“

За националния литературен конкурс „Петя Дубарова“

Творбите за участие в конкурса да не са публикувани.

Крайният срок за изпращане - 31 март 2008 г.

Телефон за справки: 056/81 41 10

e-mail: office@dubarovamuseum.com

Организаторите на X национален фестивал на детската книга, който ще се проведе в Сливен от 7 до 9 май 2008 г. под почетния патронаж на г-жа Зорка Първанова

Обявяват

НАЦИОНАЛЕН ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС НА ТЕМА

„Историята на една омагьосана книга“

В конкурса могат да участват деца и юноши на възраст от 7 до 16 години, разделени в три възрастови групи: 7 - 10 години, 11 - 14 години, 15 - 16 години. Всеки участник има право да представи до 2 литературни творби (приказка, стихотворение) специално създадени за конкурса. Приказките да са с обем до 5 машинописни страници.

Компетентно жури ще оцени творбите. Ще бъдат раздадени много награди. Отличените литературни произведения ще бъдат издадени в сборник.

Творбите за конкурса, с обозначени на тях: трите имена, възраст, училище, адрес и телефон за контакти, изпратете на адрес:

8800 Сливен

кл. „Никола Карев“ №1

Регионална библиотека „Сава Доброплодни“

за конкурса „Историята на една омагьосана книга“

или на e-mail - reglibsliven@iradeum.com

тел за справки: 044/62 53 97; 62 39 70

факс 044/62 24 41

КРАЕН СРОК ЗА ИЗПРАЩАНЕ НА ТВОРБИТЕ: 31.03.2008 г.

Забележка: Журито ще оценява творби, представени само в печатан вид или изпратени на e-mail.

КНИЖАРНИЦИ „ХЕЛИКОН“ И СПИСАНИЕ „РОДНА РЕЧ“

Обявяват

Национален ученически конкурс за есе по книгите, отличени с награда за нова българска художествена проза „Хеликон“ 2006 г. и 2007 г. - „Проклятието на жаба-та“ от Емил Андреев и „Читателска група 31“ от Елена Алексиева, както и по отличената с награда „Хеликон“ за документалистика за 2007 г. книга - „Следеният човек“ от Веселин Бранев

Ако искаш за малко да се разсееш от дългите теми по литература...

Ако се интересува от днешната българска литература и имаш желание да споделиш своята гледна точка...

Ако ти е писнало все да чуваш наоколо, че „тийнейджърите не четат“, и ти се иска да докажеш тъкмо обратното...

Не пропускай това предизвикателство! Достатъчно е само да прочетеш някоя от трите книги, получили наградата „Хеликон“, и в есе да излееш мислите, усещанията, историите, които тя събужда в теб...

Стани критик на един от най-изявените съвременни български автори!

Отличеният с I награда ще получи ваучер за книги на стойност 400 лв.

И още... 2 поощрителни награди - ваучери за книги на стойност 100 лв.

Компетентно жури от български критици и писатели ще оценяват есеистичните творби, а наградите на победителите ще връчат самите носители на приза „Хеликон“.

Есетата на всички добре представили се участници ще бъдат публикувани на страниците на сп. „Родна реч“

Условия за участие:

- В конкурса могат да участват ученици от 9 до 12 кл.

- Максимален обем на творбите: до 5 стандартни страници.

Краен срок за участие: 14 април 2008 г. (важи датата на пощенското клеймо). Наградите ще бъдат обявени и връчени през месец май 2008 г.

Адрес за изпращане на творбите: бул. Васил Левски - 60, 1000 София, сп. „Родна реч“ (за конкурса) или на имейл rodna_rech@abv.bg. На участие в конкурса имат право единствено творбите с приложени към тях данни на автора: име, училище, възраст, пощенски адрес, имейл адрес (по възможност) и телефон за обратна връзка.

Заедно за една добра кауза

Ученици от ЕГ „Пловдив“ проведоха акция за набиране на дарения във вид на дрехи, играчки и детски книжки за дом за деца, лишени от родителски грижи „Ганю войвода“, Асеновград. Мероприятието се състоя в периода от 5 до 19 декември 2007 г. със значителен успех. Участие взеха ученици от всички класове, като общият брой на дарителите надхвърли 40 човека, а най-добре се отличиха представителите от 11-з клас под ръководството на техния класен ръководител г-жа Ноеми Доникиан. Те колективно събраха пари и закупили касетофон със CD-Player за децата.

Активно участие в кампанията взе

и г-жа Елена Иванова, която дари голямо количество детски дрехи, играчки и книжки. Важно е да се отбележи, че ученици и учители работиха в екип за една добра кауза.

Училището ни получи сертификат за дарение от дома за сираци като благодарност за оказаната помощ и подкрепа. Да се надяваме, че това няма да е последната благотворителна изява на учениците от ЕГ „Пловдив“. Тази година поставихме едно добро начало, нека догодина продължим традицията.

**Катерина ГАЙДАДЖИЕВА,
Атанас ЯНКОВ**

Love Is In the Air

На всеки празник ЕГ „Пловдив“ блести. Празничната атмосфера се чувства навсякъде, но най-вече по коридорите. Не може да не останат незабелязани таблата и украсата по стените.

Любимият празник на всички влюбени ни впечатли с оригиналната украса. На всеки коридор имаше различни табла на ученици от всички випуски. Тази година дори и някои учители се включиха в инициативата на ученическия парламент. Г-жа Мариела Хаджийска, г-жа Христина Даракиева и г-н Стойко Танчев изготвиха проект на тема „Любов и математика“ с помощта на данни, събрани от ученици от 11-в клас. Безспорно обаче най-интересно за всички беше таблото, което беше поставено между първия и втория етаж. На него всеки можеше да остави своето пожелание за празника.

Другата приятна изненада бяха балоните, които бяха раздавани на ученици, предварително изтеглени на случаен принцип.

Хубавото на празниците е, че ни карат да се чувстваме по-добре, по-ентузиазирани, а специално Свети Валентин - и по-влюбени. Нека запазим тези усещания завинаги. Аз ви обичам, обичайте се и вие!!!

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

Вторият срок отдавна започна. С приближаването на 22 март (Първа пролет) броят на слънчевите дни постепенно нараства. И въпреки това, все по-често се чуват думите - „Не ме занимавай, гони ме пролетната умора!“, или - „Остави я, хванала я е някаква пролетна депресия“. Що за животно е тази пролетна умора? Според някои, явлението се дължи на изтощението на организма от зимните месеци и рязкото активизиране на хормоналните процеси. Но колко основателни са тези доводи?

Зимата не е лек сезон. Студ, тъмнина, липса на особено хранително разнообразие, но нали точно затова идва пролетта. Тя предоставя купища слънчева енергия, достатъчно време човек да излезе навън, да се поразходи, да иде на пикник и изобщо да се активизира и отърси от стреса. Различни видове плодове започват да се появяват по пазарите, дърветата и цветята разцъфват. Всичко това би трябвало да доведе до повишаване на тонуса, набавяне на витамини и, следователно, до прилив на енергия. Защо тогава непрекъснато ни бива натяквано за негативните ефекти на този иначе прекрасен сезон? Вярно, „феноменът“ си има въпросните търговски изгоди. Втъпи на всички колко уморени трябва да се чувстват, после пусни „революционните“ средства за преборване с проблема - витамини, специални йога и фитнес програми, и готово. Но

какво да кажем за приятелите и съучениците си, убедени в съществуването му. Не е ли сезонът начин да оправдаем мързела и несгодиите си? Защото, колкото и странно да звучи, да си щастлив е много по-трудно. „Нещастните“ биват съжалявани, непрекъснато подпомагани, изслушвани и опрощавани за грешките си. Тъгата и умората са вече, не просто чувства, но и начин да привлечем внимание, да избягаме от отговорностите. Въпреки нарастващата популярност на така наречената „емо култура“, спокойно мога да кажа, че повечето от нас нямат причини да страдат от истинска депресия. По-скоро, не сме

CARPE DIEM!!!

научени, а може би и не искаме да се радваме на малките щастия. Пробвайте, замислите се за всички успехи, които сте постигнали, колкото и малки да изглеждат те, оценете факта, че имате подслон над главата си, че сте сити, че имате любещи приятели и роднини, зарадвайте ги с нещо малко, със скромнен символ на вашата любов. Какво по-добро от една прегръдка, мартеничка, зюмбюлче или просто шоколад, за да „подсладите“ деня им. Това не само ще ги зарадва, но ще направи и самите вас щастливи. Гарантирам!

По-лесно е да се скрием, да избягаме. Но замислете се дали отговорът - „Какво да направя, пролетна умора“ ни освобождава от отговорност. Не се оставяйте обстоятелствата да определят живота ви, наслаждавайте се на всеки ден!

Мая КУМАНОВА

Задушеният ентусиазъм

Или какво се случи с олимпиадите тази година

Всяка година, щом се постопли малко и пролетта се покаже на хоризонта, започва времето на ученическата академична изява - олимпиадите. Тази година, изглежда, че не се отличава от предишните. Но, уви...

Парадоксите започнаха с новите изисквания за участие на училищно ниво. За да участваш в първия кръг, вече не бе необходимо само желание. Трябваше и отлична оценка по предмета от първия срок. Какво стана с девиза „Важно е участието“? Защо желанието за проверка на знанията извън учебно време, желанието за участие в трудни дисциплини, бе секнато от измислени правила? Който иска, трябва да може да участва. А статичността и безхабериято, обхващащи мнозинството ученици през зимата,

преди можеха да се превъзмогнат именно чрез такива мероприятия. Сега и малкото ентусиазъм се изпари. Спестени усилия и от двете страни. Но за добро ли е?

Малко му трябва на човек, за да се почувства оценен; да го побутнат леко, за да се активизира. Но, за съжаление, това не е всичко. За тези, които все пак можеха да участват, имаше още изненади - на следващото ниво. Радостта от класирането за втори кръг и изкараният висок резултат бяха краткотрайни. Наградата, че отиваме на областен кръг, бе 9 лв. входна такса. Едва ли три ксерокопирани и 3 карири листа струват толкова. А и победители, и призове няма. Има само списък - „минава“/„не минава“. Изведнъж училищната дейност се превърна в паричен влог. Получател - неизвестен. А може би съставянето на задачи и упражнения, на теми за съчинение е изключително трудна и скъпостру-

ваща задача. Всички се възмушават и всички мълчат...

За олимпиадата по литература трети кръг има само за 12 клас. По английски език той се провежда във Велико Търново - входна такса и разноски по пътя и хотела - за сметка на участника.

Не мога да си обясня мотивите за подобен род действия. Как изведнъж ученикът се превърна от извор на знания в извор на средства. Такса тук, такса там. Тук щори, там чинове. Зная, всички искат красиво и модерно училище. Но или всеки дава толкова, колкото може, или държавата дава повече. Глас в бездната...

И ако е чудите защо толкова малко хора участват в олимпиадите, не бързайте да ги обвинявате в апатичност и безразличие. Тези, които печелят, невината са най-добрите. Просто не всички получават равен шанс.

Еница ГАБРОВСКА

ЕГ „Пловдив“ без директор

Новината, която разтърси цялото училище, бе напускането на дългогодишния директор Валентин Караминев. На последния съвет той изненадващо подаде своята оставка. Причините за решението остават неясни. След 15 години на този пост директорът ще се оттегли от длъжност на 25 март. Все още не е решено кой ще заеме поста. На уважаемия господин Караминев пожелаем успех в бъдещите начинания и да не забравя своите ученици, тъй както те няма да забравят него.

Мая КУМАНОВА

Истината за Хийт Леджър

Всяко чудо за три дни. Тази поговорка, за съжаление, е точното определение за събитията около смъртта на Хийт Леджър. Изписа се и се казва какво ли не, но в крайна сметка много малко хора разбраха истината. Не твърдя със сигурност, че това, което ще напиша по-долу, е пълната истина, но ми се иска да вярвам, че е така. 22.01.2008 г. - датата на която актьорът беше намерен мъртъв в апартамента си в Манхатън. Около него били намерени не наркотици, както заявиха в много от новинарските емисии (незайно защо, може би защото преводът им куца и са забравили, че първото значение на думата „drug“ на английски е лекарство, а не наркотик), а приспивателни и успокоителни. По-големи подозрения за свръхдоза предизвикала двайсетдоларова банката, която била свита на тръбичка, но все пак

не били намерени никакви следи от наркотици в апартамента. За да се изясни всичко, бяха необходими резултатите от аутопсията, които обаче се забавиха доста, до момента на обявяването им всичко беше утихнало и българските медии дори не проявиха интерес да ги съобщат.

Според експертизата причината за смъртта е инцидент, настъпил вследствие на злоупотреба с приспивателни и успокоителни, които били предписани на Леджър от личния му лекар. Месеци преди смъртта си актьорът приключи снимките на филма „The Dark Knight“, който е продължение на историята за Батман. За ролята си на Жокера Хийт Леджър каза, че е най-външаваща до момента, но също така споделя, че е и най-изтощителната. Актьорът се затворил в хотелска стая за един месец преди началото на снимките, за да може да упражнява различни изражения на лицето, които най-много биха подходили на героя му. Образите на Жокера и Боби Кларк в „I'm not there“ са главните причини за безсънието на героя, довело до трагичната му смърт. Хийт Леджър беше един от най-обещаващите млади актьори, участвал в над 20 филма, като едни от най-запомнящите са „Knight's Tale“, „10 Things I Hate About You“, „Four Feathers“, „Lords of Dogtown“ и „Brooklynbackmountain“, за който получи номинация за Оскар. Той ще остане в сърцата на много хора, като един от най-забележителните артисти. Доказателство за това може да откриете в сайта www.respectance.com/heathledger, в който хиляди фенове изразиха скръбта си.

Пламена ГЕОРГИЕВА

Един подарен ден

Корените на днешния подарен ни ден са заложили далеч в миналото. Математикът Созиген, по заповед на Юлий Цезар, трябвало да приложи египетския начин за измерване на времето към европейските сезони. Изводите които направил, са, че годината има 365 дни и 6 часа и на всеки четири години тези 6 часа се събират в още един ден. И така всяка четвърта година има 366 дни. Новият календар е въведен 46 г пр.н.е. и се нарича Юлиански календар.

И така... това е факт. Високосната 2008 г. предоставя на всеки един от нас по още един ден. Нестандартността му предизвиква желание да се вършат съответно неща, които не се правят всеки ден. Внеся някакво чувство на значимост у простосмъртните ни души, търсещи винаги нещо ново, авантюристично, бродещи в НЕземни светове... Но какво да бъде то? Нека всеки се замисли какво винаги е желал, нооо нерационалността му го е спирала... Е, това е вашият шанс. Дерзайте!

Ани КОДИНОВА, 11-к

SUNDAY	MONDAY	TUESDAY	WEDNESDAY	THURSDAY	FRIDAY	SATURDAY
					1	2
3	4	5	6 Ash Wednesday	7 Chinese New Year	8	9
10	11 Vasant Panchami	12	13	14 Valentine's Day	15 Nivana Day	16 Shang Yuan Festival 14-16
17 Trodon	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	

160 години безсмъртие

Предизвикателството Ботев

Кирил Звездарев, 11-г

Бурното време, в което Христо Ботев пише творбите си, неизбежно ражда своя рояк от полузначими творци и техните канонически произведения, които следват коловозите на клишето, повърхностността и гръмките претрупани фрази. Подобни личности с право са забравени от историята, но има малцина избрани, чийто чист талант ражда едни от най-значимите, често горчиви, плодове на епохата.

Творчеството и личността на Ботев не могат да бъдат обхванати цялостно само с една дума; най-близката възможна характеристика би била вик, предизвикателство. Предизвикателство, ехтящо с невероятната сила на отприщаната върху листа хартия емоционална буря, която не зачита ограничения върху справедливостта, скъсва оковите и отхвърля установените патриархални ценности - като възкачва на тяхно място идеала за свободата. Всичко това въздейства на изключително дълбоко ниво върху читателя - едно предизвикателство за промяна, неимоверно трудна не само за извършване, но и осмисляне от страна на индивида; вик за свобода.

Тази идея прозира във всяко произведение на твореца - от „Майце си“ през „Борба“ до фейлетона „Политическа зима“ - същата провокация за съзнанието, подтик към размисъл и развитие, който звучи еднакво твърдо, независимо от изразните средства. За Ботев свободата не е просто политическа независимост и живот спрямо собствен закон - тя е дълбоко емоционално състояние на духа, нагласа и абсолютен идеал, който не може да бъде изместен от друго. В творчеството на поета няма нито ред или стих заблуда относно трудния път нужен за достигането на тази висша цел, нито миг отдаване на пълната утопия - идеалът за свободата е абсолютен, вечен, присъстващ във всеки човек, независимо колко дълбоко потънал под примирение и страх; постигането на целта е трудно, но възможно.

Въпросната възможност обаче се създава от будните хора, тези, които са отхвърлили грешните ценности и егоизма. Дълбокото въздействие, което Ботевите творби оказват върху индивида, цели именно с постигането на такова състояние и „разчупване“ на черупката. Атакува се всеки стълб на примирението, осъжда се всяка проява на малодушие и егоизъм; църквата и проповядвания страх към Бога, както и вековни закони, затвърждаващи потисничеството, са разбити, свалени и заменени с идеала за свободата. Отхвърлянето на тираничните патриархални норми наред с поставяне борбата над индивида и циничното мнение на „заспалото“ общество оформя фокуса на полемичния

щурм - защото именно борбата е катализаторът на промяната, процесът на постигане на ултимативния идеал. Това е единственият път, събарянето на препятствията; това е и посланието за духовен растеж, което звучи от стиховете на поета

Предизвикателството, което Ботев поставя, е предизвикателство пред духа - за израстване и узряване на личността, за да осъзнае свободата като висш идеал и проумее трудния път и цената на борбата. Атакуването на „общоприетото“, осъждането на недостойните безчестие, егоизъм и примирение, които са характерни черти на слабите духом. Това има за цел единствено да изобличи малодушните - тези, чиято воля не е достатъчно силна, за да наложи промяна. За тях предизвикателството на Ботев звучи обезпокоително и ужасяващо, мисълта за отговор на този зов - ужасяваща. Тези малки души не могат да осъзнаят посланието и остават в духовния си мрак. Хората, които приемат предизвикателството, приемат промяната - независимо от цената.

Предизвикателството Ботев е предизвикателство за промяна - промяна на личността, изпитание за духа, израстване на съзнанието, приемането на една фундаментална идея, без която никоя нация не може да съществува.

„Всички паднали за свободата, дете и да е, са наши братя - пак по кръв, само че пролята.“

Атанас ДАЛЧЕВ

**Мария ЛЯНГУЗОВА
11-з**

В далечните огньовете, където хълмовете вечно ще горят; с душите на герои, те с всички сили се опитват да разберат, но смисълът се загубва там, сред дима и калта, където са една плът, един дъх, един живот, една кръв. Той, борецът за свобода, стои край реката, която тече червена, окъпана в срам; стои на бойното поле, където смъртта няма име; стои заедно със своите братя и заедно се оплъчват срещу живота и гибелта. Тогава пада на земята, вкусвайки праха и пепелта, от които ще се прероди. Феникс. Той знае - само мъртвите са вечно млади. И за миг, в сумрака, проблясва мирът и един свят, в който няма опасности и всичко е тихо... тихо... И през портите на Ада той проправя своя път към Рая и върви все натам... върви със своите братя - братя по мечти, братя по оръжие, братя по съдба. Вървят през дъжд от куршуми, през градушка от копия, през вихър от гръмове... но никога сами! Накрая на бурята ги чака златното слънце - вечността - с която поетът ги увенчава:

Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира: него жалеят земя и небо, звяр и природа и певци песни за него пеят.

Христо БОТЕВ

Госпожа Бакалова, госпожа Каменова и участниците в конкурса

Mike

Михаил Онов, по прякор Mike, от 12-ж клас, познана песента на Goo Goo Dolls - Iris. Ето и обещаното интервю с него.

— **С какво се занима-**

Винаги съм искал да видя Земята отвън!

ваш през свободното си време?

— 12 клас и свободно време... трудно, но иначе нормалното - музика и чат, излизания с приятели.

— **Кой е най-запомнящият се момент за теб в ЕГ-то?**

— Точно най-запомнящ се няма, но целият ми престой в ЕГ-то е доста паметен. Предстои завършване, което сигурно ще е наистина запомнящо се.

— **Какви са плановете**

ти след Английската?

— Университет в България, нататък не съм мислил, каквото стане.

— **Ако можеше да бъдеш нещо друго, каквото и да е, какво би избрал и защо?**

— Музикант, голям мерак имам да свиря на барабани, но нямам време и възможност. ИЗДАДЕН поет, защото издаването си е мечта за всеки автор.

— **Мечтана дестинация?**

— Космосът - винаги съм искал да видя Земята отвън.

— **Какво съдържа последният SMS, който написа?**

— Усмивки, прегръдки и пожелания за рожден ден.

— **Любима сентенция?**

— „Не падай духом - ще се удариш!“ - Емил Кротки

Провел: Еница ГАБРОВСКА

Музиката ли... Тя е като спасение

— **Откога свириш на пиано?**

— Проявих интерес към пианото, когато бях на 5 години. По това време живеях в Обединените арабски емирства. Родителите ми не ми купиха пиано веднага - първоначално свирех на йоника, след това на електрическо пиано. Чак след прибирането ми в България ми купиха истинско пиано.

— **На 5 години ти сам си проявил интерес към пианото?!**

— Да, аз сам проявих интерес. Не че си спомням много добре (смее се), но тогава съм казал на майка ми, че искам да опитам, и тя се е съгласила да ми намери учители, и така започна всичко...

— **Как се чувстваш, когато изнасяш концерт? Мислиш ли си за нещо?**

— Хм, това е труден въпрос. Когато изнасям концерт и успея добре да се изолирам, въобще не мисля, че има публика пред мен. Аз се опитвам да си представя, че си седа въщи, без абсолютно никакво напрежение, свиря си и ми е приятно.

— **А на какво те учи класическата музика? Какво ти дава?**

— Какво ми дава ли? Тя е като спасение. Чрез музиката си изливам болката. Често, когато съм болен, сядам на пианото и въпреки че физически не съм по-здрав, се чувствам много по-добре. Иначе когато свиря, все едно не съм на този свят, все едно съм някъде другаде и съм сам, въобще не ме интересуват околните, абсолютно нищо не ме вълнува в такъв момент.

— **А каква музика слушаш в ежедневието си? Надявам се на Бах и Моцарт?**

— Не, не, естествено, че не (смее се). Свиря в black metal група с приятели. Това си е малко страничен проект, но все пак имаме 3-4 записа, качени в internet, и скоро ще правим албум, така че не вървят лошо нещата.

Обичам да слушам и джаз, но по-рядко. Не търпя стилове музика като рап и попфолк. Естествено, те си имат своите фенове, и в това няма нищо лошо, който иска да ги слуша, но за мен рапът е пошла музика, без ценности, а попфолкът е гавра с красивите народни традиции и обичаи.

— **Интересно ми е, как се съчетава black metal с класическа музика?**

— Аз имам скандинавска жилка по бащина линия, макар и баща ми да е шотландец, и този стил го чувствам доста близък, тъй като black metal е скандинавска музика. Тя има различна хармония от нормалния метал, който, накратко казано, е рок с по-тежки китари. В black metal има много елементи от викингски фолклорни песни, дори и класически прийоми,

даже мога да кажа, че прилича повече на класическа музика, отколкото на метал.

— **Как се отнасят твоите връстници към твоето занимание? Какво е мнението на младите хора за класическата музика?**

— Трудно разбират моите съученици тази музика, въобще не могат да проумеят, че тя може да бъде не само хоби, а и сериозно занимание. Но и аз не очаквам различно държание от тяхна страна, тъй като не сме в добри взаимоотношения (смее се).

— **Значи нямат добро мнение?**

— Не, не, те просто не могат да разберат тази музика. Тя като цяло е трудна и за слушане, дори и като слушател трябва да се развиеш. Не може на човек, който никога не се е докос-

вал до този стил, да му пуснеш Шопен и да очакваш той да разбере веднага какви чувства се е опитал да внуши композитора.

— **Какви са шансовете за реализация в България? Изобщо искаш ли да се реализираш в България?**

— Категорично не. Тук музикалното образование е доста объркано, това беше и причината да напусна музикалното училище. Просто в училищата не учат на най-основни неща и тези деца са осакатени. Те после стават учители и преподават пак по този грешен начин и така се образува порочен кръг. Аз бях със същите проблеми до тази година. Отидох в Залцбург на майсторски курс при Димитрий Башкиров - един от най-добрите в света, и въпреки съмненията ми, че въобще ще ме вземе поради факта, че кандидатите бяха 40 и всичките бяха студенти, за мой голям късмет попаднах в 18-те, които изкараха курса. После той ми препоръча да ходя на уроци при Марина Капацинска - преподавател в софийската Консерватория и имам големи подобрения в много аспекти. Имах и доста изяви през годината и смело мога да заявя, че беше наистина успешна. Повечето млади изпълнители нямат моя късмет от ранна възраст да поправят грешките си и чак като студенти им се удава тази възможност, а тогава вече е доста късно.

— **Къде тогава искаш да се реализираш? Коя е държавата в момента, отделяща най-много средства и внимание на класическата музика?**

— По принцип, в момента последният бастион на този стил беше Русия. Но нещата се изместват на Запад. Най-вероятно ще отиде в Англия или в Германия. Окончателно решение не съм взел още, но и това ще дойде до 1-2 години.

Провел: Еница ГАБРОВСКА

Всеки от нас е минал през мъката на изпитите след 7 клас и е очаквал нещо специално и различно в новата гимназия. А дали го е получил? След приемането в ЕГ „Пловдив“ всеки от нас започва обучението си в общежитието, далеч от големите ученици и многото учители, от тъй желаната голяма сграда, за да се почувства голям и да удовлетвори труда, който е положил, за да влезе тук! Интервюирахме ученици от 9 клас за това, как им се отразява „голямата“ сграда на ЕГ „Пловдив“.

Христина Дакова, 9-а клас

1. Какво почувства, когато дойде в голямата сграда?

— Бях наистина уплашена, когато дойдох в самото училище още в 8 клас. Но голямата сграда като че ли те кара да се чувстваш по-значим, по-голям, а и многото предмети те карат да се чувстваш по-отговорен. Но, разбира се, не може да има само позитивни емоции - изпитвах страх, и то огромен, като разбрах колко много задължения имаме и колко много

Деветокласници споделят впечатления

компромиси трябва да се направят.

2. Какво си помисли първия път, когато прекрачи прага на голямата сграда?

— Помислих си, че няма да бъде толкова лесно, както беше в общежитието, не че там беше лесно - в живота няма лесни неща. Притеснявах се, защото навлязах в истинската същност на гимназиалното обучение и трябваше да създавам изключително много контакти.

3. Какво ти направи впечатление, какво те развълнува?

— Впечатли ме дизайнът на стаите, начинът, по който са украсени и подредени. Също така ме впечатли това, че с пристигането ни в голямата сграда всеки си показва истинската същност - някои стават приятели, а други се гледат изпод вежди. Беше ми интересен и трафикът по стълбите, където за 10 мин. трябва да си пробиеш път, за да стигнеш до желаната стая. Дори първите дни ми беше смешно, защото всички бъркахме стаите.)

Вера Тодорова, 9-а клас
1. Какво почувства, когато дойде в голямата сграда?

— Ами... в началото беше малко странно - всички тези нови учители и кабинети, но после се свиква, даже е забавно. :)

2. Какво си помисли първия път, когато прекрачи прага на голямата сграда?

— Страх дали ще се справя!

3. Какво ти направи впечатление, какво те развълнува?

— Как никой учител не закъснява в тази суматоха по коридорите! :)

Сандра Булос, 9-а клас
1. Какво почувства, когато дойде в голямата сграда?

— Почувствах, че наистина съм в Английската гимназия, но изпитвах и страх, че няма да мога да се справя!

2. Какво си помисли първия път, когато прекрачи прага на голямата сграда?

— Ще мога да обикалям от стая в стая! :)

3. Какво ти направи впечатление, какво те развълнува?

— Че коридорите са тесни, а има много хора!

Пламена Бикова, 9-а клас
1. Какво почувства, когато дойде в голямата сграда?

— Гордост от факта, че съм успяла да стигна дотам, и същевременно малко страх. :)

2. Какво си помисли първия път, когато прекрачи прага на голямата сграда?

— Ето това е ЕГ Пловдив... (и поразгледах наоколо)

3. Какво ти направи впечатление, какво те развълнува?

— Доста истории ми бяха разказани, кои истина кои не, и ми се искаше да стана и аз героиня в някоя от тях... Та да видим дали ще има такова нещо. :)

Илияна Новакова, 9-а клас

1. Какво почувства, когато дойде в голямата сграда?

— По-пораснала. Вероятно се дължи на това, че общувах с повече хора, отколкото в 8 клас!

2. Какво си помисли първия път, когато прекрачи прага на голямата сграда?

— Че ще виждам по-често познатите си от по-горните класове и че ще има кабинетна система - липсваше ми! :)

3. Какво ти направи впечатление, какво те развълнува?

— Това, че въпреки авторитета на училището стаите са под всякаква критика. Няма шкафчета за всички и някои сякаш да се сбият даже... Здравко Димитров, 9-а клас

1. Какво почувства, когато дойде в голямата сграда?

— Чувството, че съм в ново, по-добро училище, което ми беше убягнало в 8 клас.

2. Какво си помисли първия път, когато прекрачи прага на голямата сграда?

— Нищо особено.

3. Какво ти направи впечатление, какво те развълнува?

— Броят на стаите и организацията на всичко...

Провел: Петя КОСТОВА, 9-а

За всичко си има

първи път

Опреди няколко години темата за секса беше „табу“, никой не говореше, никой не питаше. Напоследък обаче сексът стана нормална тема за разговори, и то най-вече сред тийнейджърите. Най-дискутираният проблем, разбира се, е сексът за първи път. Всеки има хиляди въпроси, всеки е чувал много истории и всеки иска да се чувства достатъчно подготвен.

Ще започна с това, че сексът е не само удоволствие, но и отговорност - и то голяма. Не го правете само защото всичките ви приятели вече са го правили и ви се подиграват. Това обезсмисля самото преживяване. И все пак, ако вече сте решили да предприемете тази крачка, ето няколко съвета, за да сте по-подготвени.

1. Притеснението и несигурността са нормални чувства, все пак това е нещо ново. Най-добрият съвет, който мога да ви дам в този случай, е да се отпуснете и да поговорите с партньора си за страховете, които имате. Така ще си имате по-голямо доверие и ще се успокоите.

2. Хигиената е от голямо значение. Вземете си душ, отпуснете се. Ако окосмяването по гениталиите ви притеснява, го премахнете. За тази цел можете да използвате самобръсначка или предварително да посетите козметик.

3. Изберете подходящо място. Важното е да се чувствате комфортно, необезпокоявани от никого. Най-доброто решение е леглото, особено ако наблизо има баня.

4. Важно е да помислите за контрацептивите. Всъщност не само помислете, те са задължителни! Има най-различни видове - хапчета, лепенки и т.н., но те трябва да бъдат предписани от специалист, пък и не са препоръчителни за млади момичета. Затова презервативът е най-доброто решение.

Той предпазва от болести, предавани по полов път, и от нежелана бременност.

5. Няма точно определена формула за „страхотен секс“, защото той не се подчинява на правила. Не мислете за това, дали се представяте добре и дали оправдавате очакванията на партньора ви. За вас това е ново преживяване и единственото, което трябва да ви вълнува, е да се чувствате добре.

6. Не се притеснявайте от голотата. Това е нещо нормално, не е срамно, нито пък неприемливо. За да избегнете този проблем, трябва много добре да познавате тялото си.

7. Забравете всякакви съвети за

разнообразяване на секса (например секси бельо, секс играчки, фетиши*), които сте гледали по телевизията или сте чели в списания. И на тях ще им дойде времето по-нататък, но не и още от първия път.

8. Зачитайте както своите желания, така и тези на партньора ви. Не притискайте и не принуждавайте другия за нещо, което

то не е готов да направи.

9. Последното, което мога да ви дам като съвет, е да имате реалистични очаквания. Невинаги от първия път можеш да изпиташ максимално удоволствие, за това трябва време и опит.

**Фетишизъм - в превод от френски думата означава „идол“ или „символ“. Фетиш е всеки един предмет, който има за вас сексуално значение.*

Най-често задавани въпроси:
За НЕЯ

Боли ли?

Повечето момичета описват болката като кратко убождане при разкъсването на девствената ципа (химена). Възможно е дори да не се изпита болка, ако хименът е бил разкъсан преди това, при спорт например. Усещането за болка може да се усили от притеснението и напрежението, затова се отпуснете. Важно също така е отношението на партньора и до колко е успял да ви предразположи.

Тече ли много кръв?

Не си представяйте сцена от някоя клиника. Най-вече зависи от това, до колко внимателен е партньорът ви. Възможно е да изтече малко количество кръв, а при някои дори може да няма.

За НЕГО

Ами ако не успее да получи ерекция?

Понякога това е напълно възможно заради притеснението и напрежението. В такъв случай трябва да се отпуснеш. Прави нещо друго, съсредоточи се върху партньорката си - гали я, целувай я. Забрави несигурността и всичко ще тръгне нормално.

Ами ако свърша твърде рано?

Това също има сходно обяснение с това на предния въпрос. Почини си малко и започни отначало. Вторият път(тек) ще си по спокоен и ще имаш повече време да се насладиш на изживяването.

Надявам се да сте намерили отговорите на повечето си въпроси. Както народът е казал: „За всички си има първи път“, но винаги бъдете отговорни спрямо себе си и партньори ви и всичко ще бъде наред.

Kiss^of^Life

Любов в мрежата

В нашето забързано ежедневие общуваме все по-малко помежду си. Постоянната заетост, ангажиментите и проблемите са основните пречки пред нас. Затова търсим алтернатива и най-лесният изход е електронната мрежа. Всеки има лесен достъп до интернет. Просто натискаме едно копче и се потапяме в съвсем нов и интересен свят, който ни привлича, но също

така ни готви и много капани.

Напоследък се наблюдава една нова тенденция. От традиционните клубове и кафета за запознанства се стига до анонимните стаи за разговори. Сякаш е по-лесно да споделяме с непознати, вместо да говорим очи в очи. Младите хора търсят контакти чрез интернет, но често могат да бъдат заблудени. Това не е единственият проблем. Не са един и два случая

ите на измамани хора. Никога не можем да знаем с кого точно говорим.

Електронната мрежа, подобно на другите технически открития (кино, телевизия, фотография), бе въввлечена в така наречена секс индустрия. В интернет непрекъснато се появяват еротични сайтове, които предлагат и рекламират всичко. Те постоянно се обновяват и обогатяват асортимента си, защото няма цензура и анонимността на

потребителите е запазена. Естествено възниква въпросът, как всичко това ни се отразява? Какво печелим и какво губим от навлизането на мрежата в личния ни живот? Как да направим така, че виртуалните преживявания да не ни обезличат?

Замисляли ли сте се колко време прекарвате пред компютъра? Преживяванията в мрежата не трябва да ни изолират и обезличават, те трябва да служат на личностното ни развитие и

обогатяването на реалните ни интимни отношения.

Най-сериозният риск за нас е, когато виртуалното нахлуе в интимното ни пространство. Тайната да използваме ефективно интернет е да се противопоставим на пасивната консумация. Ако се оставим на инерцията, много бързо може да се превърнем в зависими еротомани. Трябва да знаем как да не смесваме реалното с нереалното.

Интернет може да е незаменим учител и помощник в усилието ни да общуваме по-добре. Единствено от нас зависи дали ще използваме мрежата само за да компенсираме сексуалните си дефицити, или ще я превърнем в партньор, чрез който можем да направим интимните си преживявания по-добри.

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

Сонет

Кураж в шепите събрах,
съборих самотните стени,
прогонил всеки тъжен страх,
поканих Слънцето да заблести.
А то намръщи се сърдито,
мрак закри отново всичко,
и макар борбата упорита,
пак в мрака бях самичък.
Светът покрит със тъмен дим,
самота безкрайна и заблуда,
лъжа, прикривана със грим,
надежда всяка вече губя.
Смърт. В мрака винаги е тихо.
Ще посмееш ли да се усмихнеш?

Crying Inferno

Есенно...

А поезията на мрака поглъща със
всеки свой ред,
уморен опирам ръката си слаба на влажни стъбла
и мечтая да не съм поредният самотен поет,
на когото есенният вятър отнел е крилата.

Бавно се влачи времето на мрака под плаща,
горят на невидимите кладии изстрадали мечти,
а вятърът листата жъти на дърветата поклаща
и от очите празни, изтерзани, вали порой съзли.

И създават съзлите резонанс от болка апатична,
разрушават моста към разума отслабен,
а картината на есента е още по-статична
и подът от листа за повече съзли е жаден.

Бърша бавно с бяла кърпичка съзлите
и връзвам около врата дяволската връв
и уж съзли са, дето бърша от очите,
а кърпичката бяла напоява се със кръв.

И премятам през дебелия клон на дървото
връвта, а есента ме моли с повеи прохладен,
отчаяно вика: „Недей!“, моли ме само защото
за още съзли подът от листата е жаден.

По съзла изплаках за всяко твоє листо -
казвам й нежно, - не можах с крила от мечти да летя,
отне ми ги студеният вятър, не виждам вече защо
с дърветата стари за зима безкрайна да не потъна в съня.

Crying Inferno

Лилия

Странно цвете растеше в моите шепи,
странен полъх с цветове нелепи.
Страх повехнал и колебание тежко,
страх нестихнал, а желанието жежко
гнетеше моето странно цвете,
което искаше сякаш
в оранжево да закрепши,
в лилаво да заплаче,
листата сини да провлачи
по шепите ми, в кръв обляни,
да остави своята дияра неразбрана.

Безтегловност

Изчерпан ум,
изчерпани думи,
зачеркнат ум,
зачеркнати мисли.
Празен шум,
лишени от смисли
образи в мен,
самотни, все пискат.

Пиша това, надвесен над листа,
празен товар, главата без мисли.
Гледам навън, слънцето също
зрее навън, празните къщи,
където насън бягам от вкъщи.

Пламък студен
търся в среднощни
мъки, смутен,
с пръсти немощни.
Бягам от плен
в празното време,
тичам след трен,
гара последна.

Лице

Линии прозирни
докосват лицето;
усмивка в очите - вираш се в тях,
как шепнат на сърцето...

Лилии ефирни
и дъхът на енфиеето;
на Ориента лъчите - вдишваш от тях,
как стъпваш по небето...

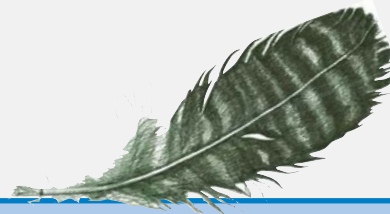
Дантелени сенки
гаят полето;
на пчелите медът - вкусваш от тях,
как жият сърцето...

Хризантемени семки
лаят небето;
на петлите гласът - чуваш от тях
как викат Слънцето...

Резки щрихи

Бягай!
Минутите звънкат
като саби, струи от
алени връви, окончват
сърцата безмълвни.
Бягай!
Часовете са бели
петна по снега от кървави дни
и дири с камшика си
време жестоко
гърба на човека, гонещ
съдбата, подкосени
краката влачат тъгата,
а зад тях напоени
стърчат цветята, на времето гроба,
де роба ще снесе своето бремене - живота.

Вангел

Тя седеше сама в ъгъла на стаята си. Нямахте си никого друго радио. То беше нейният начин да се свърже с други души като нея. По радиото съобщиха, че в града, на 24 този месец, ще пристигне Златокоска. Момичето не остана безучастно. Този четвъртък тя трябваше да говори с нея. Доиде чаканият ден. Момичето бързаше да се прибере в малката си стайка и да захвърли работните си дрехи. Направи малка купчинка върху леглото си. Бельото си тя прибра в една скрита под дюшека торбичка. Зави се набързо с хавлията и излезе в коридора, устремена към банята. Девоиците от пансиона се умълчаха, като я зърнаха. Тя никога не излизаше вечер. Винаги следваше едни и същи порядки. Всеки ден от пет часа сутринта, дванадесет часа, тя работеше в отсрещната фабрика като шивачка. Минаваше след работа през близката бакалия, освен хляб за празниците тя си купуваше най-много бучка сирене, но не от тенекията, а от домашното на леля Петя - продавачката. Изкачваше набързо четирите етажа. Затваряше вратата и пускаше радиото. Тя мина бързо със ситни стъпчици покрай застиналите уста на съквартирантите си. Дори не забеляза сепването им. Тя мислеше единствено за момента, когато ще види Златокоска. Беше обезумяла. Не можеше да реши с коя от двете си сиви рокли да отиде на посрещането й. Несъзнавайки действията си, механично тя беше стигнала банята и сега вече затваряше кранчетата на водата. Да, трябва да сложи онази, без яката, с другата беше на погребението на майка си. Не, не е почтително

Златокоска

да се появи с нея пред Златокоска. Как, та нали с нея бе отдала последно сбогом на майчето си. Момичето изобщо не се сети, че Златокоска нямаше откъде да знае тези подробности около нейното облекло. Тя се върна в стаята си. Не беше нужно да отваря гардероба. Той беше останал без вратички още преди години, когато момичето се настани тук. Посегна към най-горния рафт. Взе кутията, сложена там. Отвори я на леглото и извади роклята, под нея имаше чифт черни обувки, прости, но с хубава подметка. Захвърли кърпата на края на леглото. Облече се. Тя си представи как изглежда, но не, тя си спомняше образа в огледалото от преди пет години. Сега тя беше по-мършава, по-зряла, по-стара. Губенето й в бянове и спомени я отнесе. Тя се сепна. Часовникът показваше 19 часа, след двадесет минути тя трябваше да е на гарата. Взе черната си жилетка от гърба на стола и я наметна върху раменете си. С ускорена крачка момичето излезе през входа на зданието. Тръгна надолу по улицата. Не забелязваше лицата на хората, които идеха насреща й. След четвърт час тя се озова на гарата. Пред нея нямаше тълпа. Предишния ден тя си мислеше, че малката гара няма

да побере посрещачите, а сега тя стоеше сама. Часовникът на гарата показва 19.30. Сега е моментът. Автобусът се зададе. Тя се опита да види кой е в него, но фаровете я заслепиха. Той зави и отвори врати точно пред момичето. Тя беше чакала този момент толкова дълго. Вечер под завивките си представяше посрещането, как Златокоска я забелязва и я вика при себе си, как й предлага да дойде с нея, да й бъде благодетелка. Така и заспиваше - с усмивка на лицето. От автобуса слязоха само двама души - Златокоска и един мъж, прегърнал я през кръста (сигурно приятелят й). Ами сега как да иде при нея и да я заговори. Тя стоеше смутено. Ту поглеждаше двойката, ту впиваше поглед в краищата на плочката, на която беше стъпила.

В един миг двете жени срещнаха очите си. Момичето се сепна, а Златокоска отправи поглед към приятеля си. Вратите зад тях се затвориха. Автобусът потегли. Момичето не помръдваше. В сърцето си, тя чувстваше малка експлозия. Тя се беше докоснала до своята мечта, но си оставаше и непристъпен остров, от който и последният кораб, акостирал там по случайност, наредена от нея самата, си тръгваше. Сама остана на малкото парче земя, съставлящо площта на гарата. Златокоска и приятелят и се губеха и появяваха в светлините на уличните лампи, отдалечавайки се все по-бързо от момичето. За нея останаха само сенките.

10.02.2008 г. Пловдив
chudenska

АУБ, или мястото, където ставаш „някой“

низира презентации на различни фирми, между които McKinsey, Procter & Gamble, Carlsberg, Terelik и др. Така имаш възможността да се запознаеш с представителите на фирмата, да им задаваш как-

задавах въпроси на посланика на САЩ Джон Байърли, създателя на контрацептивите Карл Джераси, както и режисьорите Андрей Паунов и Явор Гърдев.

Нека спомена и факта, че нощният живот в

високи за българските стандарти. Даже от следващата година се очаква и леко увеличение заради падащия долар (от \$7200 на \$7800 за обучение без стипендия за една година), но сумата не е непосилна, благодарение на бригадите в САЩ. Някои семестри пък не предлагат определени курсове, което понякога може да обърка доста програмата ти. Добавям още и факта, че има професори, които идват за по един семестър и си тръгват след това. Да не споменавам и дългогодишните такива, които изведнъж решават, че вече няма да преподават. В такива моменти очакванията и планове ти могат да рухнат за миг.

Освен това, понякога натоварването идва в повече. Вярно е, че АУБ не е като останалите български университети, при които от значение е предимно оценката от финалния изпит. При нас тя е само 20-25% от общата оценка; по-важни са проектите през самия семестър, което е по-добрият вариант за оценяване. Лошо става, когато няколко преподаватели едновременно решат, че трябва да се

прави много важен проект в определен срок. В такива случаи казваш сбогом на съня, ако искаш добра оценка. На последно място поставям слуховите. Понеже всички студенти живеем на едно място, няма как да не тръгнат клюки за този и онзи. Всичко за всеки се знае още от мига, в който е станало. Може би малко преувеличавам, но наистина е трудно да имаш личен живот, без другите да знаят за него.

Иначе никак не е лошо. Мястото позволява да получиш и спокойствие, и бурен студентски живот. Позволява ти да се нагледаш на много неща и да изживееш събития, които никъде другаде не биха могли да ти се случат. Като цяло, АУБ си заслужава инвестицията и нервите, защото те учи как да си постоянно активен и умът ти да управлява много неща едновременно. А това качество се цени много и отваря врати навсякъде.

Дария ДИМИТРОВА,
випуск 2007

Дария ТРИФОНОВА, студентка първа година в университета и бивша възпитаничка на ЕГ „Пловдив“, споделя впечатленията си от „кухнята“

Американският университет в България (АУБ) не прилича на нито един друг български университет и според мен това е най-доброто място за висше образование на родна почва в момента. Но за да се предпази от прекалено официалния тон, както и за да не звучи като от рекламен каталог на университета, ще ви споделя някои от най-ярките лични впечатления през първата ми година в (АУБ).

Orientation week е първото нещо, което запомних и което ще помня винаги поради простата причина, че се случва само веднъж. Представите си една цяла седмица без лекции, без ангажменти, с много нови и интересни хора и доста безпаметни вечери в клуб Underground. Заради топлото време в края на август хората са 24 часа навън на blanket party (или, иначе казано, всеки е изнесъл по едно одеяло и нещо за пийване на тревата и лафт не спира). Често се отскача и до местния аквапарк. Самият рай, защото и по-големите студенти още не са се прибрали от бригада и няма кой да те комплексира.

След това лека-полека започват и лекциите. Хубавото е, че сам си правиш програмата - както ти е удобно, а не както ти я дадат. Имах късмета да не запиша лекции в 8.30 ч. и не съветвам никой да го прави - това си е чисто самоубийство, независимо че новата учебна сграда е на 2 минути път от общежитията. Другото приятно нещо е, че лекциите не са по 3-4 ча-

са, за да те накарат да намразиш света, а само по час и петнадесет минути, което някак си неволно те кара да запомняш всичко още в стаята.

Професорите са готини. Класовете са малки (до 30 души) и това позволява лично внимание и по-близки взаимоотношения. Някои преподаватели може да видят дори в нощните клубове. На мен лично ще ми липсва Арнаут ван Линден, професорът ми по журналистика и човек с безбройни връзки и познания, който след 6-годишно пребиваване в България реши да се завърне при семейството си в Амстердам след края на тази учебна година.

В АУБ всеки може да намери своето поле за изява, своята ниша. Аз например кандидатствах в студентското радио АУРА и вече събирам опит като радиоводеща. Има още студентски парламент, който е най-богатата организация и годишно прави по 4 грандиозни партита, на които всеки може да влезе безплатно и пие алкохол на аванта. Не трябва да пропускам и бизнес клуба, туристическия клуб, клуб недвижими имоти, АУБС Griffins (спортните организации), клуб дебати, хора, печатната медия, компютърния клуб, дружинката „More Honors“ (организираща годишните награди за заслуги - най-уникалното събитие на годината) и... много други. Всеки може да си осмисли клуб в зависимост от интересите си. Много е важно да се занимаваш с колкото се може повече неща, защото така ставаш „някой“ в университета... а и имаш подготовка да станеш „някой“ и след като завършиш.

АУБ постоянно орга-

вити въпроси те интересуват и евентуално да завържеш връзки за в бъдеще. Уникалното на АУБ е, че работодателите идват директно при завършващите студенти с предложения за работа - определено това не може да се случи в друг университет. Освен това, професор Ван Линден организира срещи с интересни известни хора всеки вторник. Благодарение на него видях и

Благоевград излиза сравнително евтино. АУБ ID картата дава право на безплатен вход в няколко клуба, между които е и знаменитият Underground. Останалото е само пари за алкохол, тъй като центърът е на 10 минути пеш от общежитията и транспорт не е необходим.

Разбира се, АУБ има и негативи - без такива не може никъде! Таксите за обучение са доста

Влюбените двойки на ЕГ-то

Мария Лянузова и Александър Ботушанов, 11-з клас

— **От колко време сте заедно?**

— 4 месеца.

— **Как се запознахте?**

— Някак си повече от очевидно е, че сме от един клас.

— **Опиши другия с 3 думи.**

— Той е: различен, замислен, мой:).

— Тя е: винаги и завинаги моя!

— **Как прекарахте Св. Валентин?**

— М.: Не знам какво да кажа, за да обясня колко уникално беше. Той ми направи голяма изненада, а аз до последния момент нищо не подозирах. Това беше най-хубавият ден в живота ми:)

Провел: Еница ГАБРОВСКА

„Празна“ година

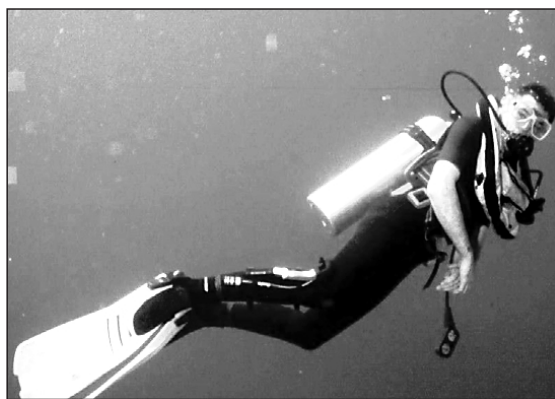
Когато годините, които ни остават в гимназията, станат значително по-малко от тези, които са минали, една голяма част от нас се потапят в сага от минимум 10 тома, наречена КСК (кандидатска студентска кампания). Звучи ужасяващо. Независимо дали искаме да продължим образованието си в България, или навън, изборът на университет и специалност със сигурност не е лесен. Да не говорим, че докато решим какво точно искаме, сроковете за подаване на документи, есета, препоръки, резултати от изпитите SAT и още куп неща наблизават безмилостно. А ако оценките от изпитите не достигнат? Ами ако не ни одобряват в мечтания университет? Ако в един момент се окаже, че не сме приети никъде?

Е, не е необходимо да се стига до този момент, за да се преценят предимствата и недостатъците на т.нар. „Празна година“, или Gap Year. Това е свободна година, която можем да си вземем след завършване на гимназията, за да я оползотворим с нещо, което ще ни помогне да натрупаме опит, да направим голяма крачка напред в изграждането си като личности, да спечелим пари и да открием с какво наистина искаме да се занимаваме.

Според статистиката над 1/5 от учениците във Великобритания се възползват от тази възможност. Всяка година уни-

верситетите в страната приемат хора, завърнали се от пътуванията си по света с разширени хоризонти, опит от реалния живот и изключително много нови качества и умения. А колкото до избора на дейност, с която да запълним годината, възможностите са изключително разнообразни. Ето някои от най-популярните:

Една година работа на доброволни начала: Обикновено дестинациите са африкански държави като Кения, Сомалия, Етиопия и др., които имат нужда от доброволци (и където самият принц Хари е бил доброволец). Дейностите могат да варират от най-обикновените ежедневни грижи за деца до работа в болници, училища, сиропиталища или дори обществени кухни. Предизвикателството е огромно, работата често е нископлатена, а самото докосване до държава, в която господстват бедност и размирици, е пътуване до свят, коренно различен от всичко, с което сме свикнали. Но, за сметка на това, учениците добиват реалистична представа за света, опознават напълно непознати места и хора с почти противоположен мироглед, като се научават как да бъдат от полза. След земетресението в Индийския океан през 2004 г., една огромна част от доброволците, които оказват помощ в засегнатите райони, са ученици, които са прекарвали

там своята Gap Year.

Пътуване: Някои предпочитат да работят, други - просто да пътуват. По време на свободната си година много млади хора са се възползвали от възможността да разгледат света. Пътуването представлява обиколка на една или няколко държави, често в различни континенти, неизменно с огромна раница на гръб. Но предимствата са безброй - запознанства с хора от цял свят, неповторими гледки и много, много прекрасни спомени. Освен това, едно такова пътуване учи на самостоятелност и би помогнало на по-затворените от нас да обшуват по-лесно. Да не забравяме и духовно обогатяващото въздействие на досега с непознати култури и цивилизации.

Приключения: В тази категория влиза всичко - от изкачване на планини, през изследване на пустини и джунгли, до водолазни експедиции. Подобно начинание несъмнено би било приключливо за хората с

приключенски дух, както и за тези, които обичат да предизвикват себе си. Едно изключително примамливо предложение е 6-месечна водолазна експедиция до потънали кораби или археологически обекти. Разбира се, издръжливостта е абсолютно задължителна, но за сметка на това получавате възможност да се докоснете до най-отдалечените тайнствени кътчета на планетата. Веднъж в живота!

Преподаване: Това е изключително полезно за хора, които искат да се занимават с преподавателска дейност. Обикновено по време на свободната година бъдещите учители преподават английски или родния си език на ученици в държави по целия свят. Класовете могат да бъдат с 3-ма или 103-ма ученици, условията доста често са, меко казано, незабавни. Предизвикателството е огромно, но не колкото възнаграждението - да се научиш да открияш път към напълно непознати хора, да ги за-

интригуваш, да ги научиш на родния си език. Със сигурност си струва риска.

Учене: Ако все пак ученето си остава на първо място, свободната година е изключителна възможност за прекарване на една година в училище накъде по света. Какъв по-добър начин да опознаем различно общество от това, да станем част от него? Друга възможност е изучаването на чужд език в чужда държава. Независимо дали става дума за френски, испански, японски или мандарин, несъмнено най-добрият начин да станем експерти в езика е непрестанно да сме сред хора, за които той е майчин, при това в държава, за която е национален. А за по-артистичните натури има неповторими курсове по изящни изкуства, драматургия, кинематография, музика и др. Ако имам възможност да изучавам изкуството на Ренесанса във Венеция, поезията на модернизма в Париж или руското кино в Москва, нямаше да я пропусна за нищо на света.

Разбира се, за всички има (поне) две гледни точки. „Празната“ година не прави изключение. Повечето организации, които се занимават с тази дейност, издават на участниците сертификати, които да присъстват в портфолиото с документи за кандидатстване в желанния университет. Затова, преди да предприемете каквото и да

било начинание, трябва да се уверите, че организацията е международно утвърдена и няма да злоупотреби с времето, труда и парите ви. По този начин и родителите биха били много по-спокойни за децата си, разхождащи се из широкия свят. А колкото до самите пари, цените варират според различните дейности, дестинациите и времето, което ще прекарате там (не е задължително да бъде цяла година). Средната цена най-често е между 3 и 5 хиляди долара, но през тази година можете да получите възнаграждение за труда си, които да надскочат \$12 000. И накрая, но в никакъв случай на последно място, въпреки че една значителна част от университетите по света предпочитат да приемат хора с „gap-year experience“, всеки университет има различни изисквания за всяка специалност, които трябва да бъдат подробно разгледани преди предприемането на каквото и да е пътуване. Например, ако възнамерявате да учите медицина или право в Харвард, прекарването на една година далече от учебниците е почти недопустимо. Но ако избраният университет ще оцени високо натрупания опит и придобитите способности, стягайте багажа и bon voyage, защото, както гласи английската фраза, the world is your oyster.

Мирела НИКОЛОВА,
11-и

Сбъднати мечти

За английските паралелки десети клас е не просто по-редната година от престоя им в „ЕГ „Пловдив“. Тя дава много повече. Събитието, което така силно привлича вниманието на учениците, е състезанието по английски. По-специално го прави фактът, че ако спечелиш или, по-точно, ако бъдеш избран, наградата не е нито парична, нито предметна, а невероятният шанс 1 година да живееш и да се учиш във Великобритания или САЩ.

Пътят не е лек. Състезанието се състои от общо 4 кръга. Първи кръг представлява писането на есе тип TOEFL. Миналите на втори кръг държат тест в София, включващ слушане с разбиране, четене с разбиране и отново есе. Предварително се пише и така нареченото personal essay. Тези, които преминават успешно теста и впечатлят своето personal essay, се явяват на интервю. То се провежда от англичани и американци. На него участниците, в групи по 3-ма, трябва да отговорят на ред въпроси в рамките на 30 минути. Запитванията се делят на 2 групи - въпроси по Personal essay и допълнителни такива, които обикновено са доста нестандартни и целят да установят доколко всеки

е способен да импровизира и реагира на момента. Но да не плашим бъдещите кандидати. Интервюиращите са изключително мили и предразполагащи. Въпреки притеснението, интервюто е изключително приятно и вълнуващо. За нас, все още неопитни в тази област, то представлява преживяване, което трудно се забравя.

Тази зима сред множеството кандидати на последния кръг минаха едва 80 души. Както всяка година, училището ни се представи повече от достойно. 12 тях финалистите бяха представители на ЕГ „Пловдив“. В крайна сметка избраните бяха 15 и с гордост мога да кажа, че една от тях е съученичката ни Моника Милковска от 10-ж клас, докато друга ученичка на гимназията все още е резерва. Моника е избрана да прекара 1 година в САЩ по програмата Assist. Програмата покрива разходите за обучение и престой за период от 10 месеца. Тя е една от 3000 момчета и момчета, които за последните 40 години имат шанса да изживеят мечтите си. Пожелаваме й много успех, незабравими моменти и НА ДОБЪР ПЪТ!

Мая КУМАНОВА

ДЕЛТА Те обявява конкурс!

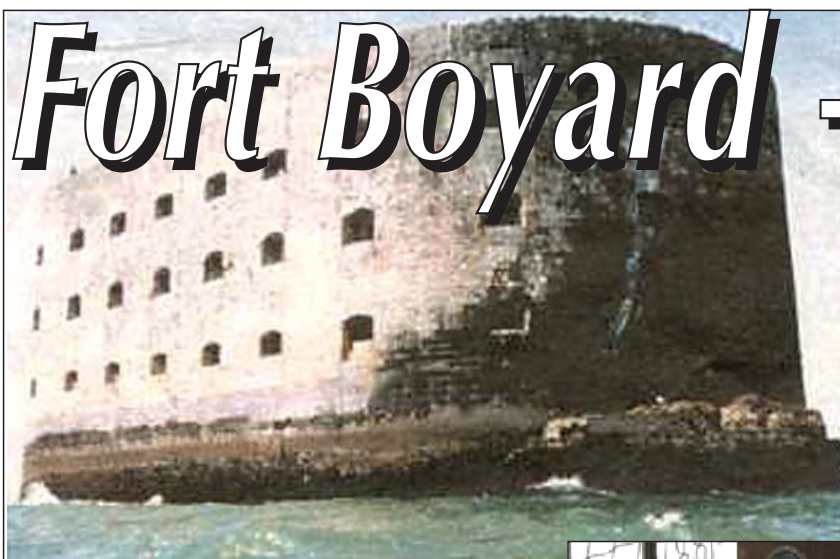
Познайте името на песента и изпълнителя

They tried to make me go to rehab, I said 'no, no, no'
Yes I've been black but when I come back you'll know know
I ain't got the time and if my daddy thinks I'm fine
He's tried to make me go to rehab, I won't go go go
I'd rather be at home with Ray
I ain't got seventy days
Coz there's nothing
There's nothing you can teach me
That I can't learn from Mr Hathaway
Didn't get a lot at class
But I know it don't come in a shot glass
They tried to make me go to rehab, I said 'no, no, no'
Yes I've been black but when I come back you'll know know know

Припев...

The man said 'why do you think you're here?'
I said 'I got no idea
I'm gonna, I'm gonna lose my baby
so I always keep a bottle near'
He said 'I just think you're depressed,
kiss me here baby and go rest'
They tried to make me go to rehab, I said 'no, no, no'
Yes I've been black but when I come back you'll know know know
I don't ever wanna drink again
I just, ooh, I just need a friend

Припев...

Замъкът в океана, Кулата, чифт джуджета, които щъкат из крепостта със завидна за размерите си бързина, няколко игриви раирани коте-та и дядо тип „Педа човек-лакът брада“. Това са моите спомените, а проблясването им през годините ме накара да смятам, че са рожба на детското ми въображение и прекаленото четене на приказки от страна на баба ми. Може би и вие се сещате за какво говоря, защото БТВ наскоро опресни паметта ни - Форт Боаяр!

За много хора това име не говори нищо, но за истински запалените реалисти фенове фортът си остава институция, защото вече 20 години неговите предизвикателства и тайни вълнуват участниците в едноименната игра и зрителите пред екрана.

Крепостта, която е сърцето на Бискайския залив, всъщност има също толкова фантастична история, каквото и създава много успешно.

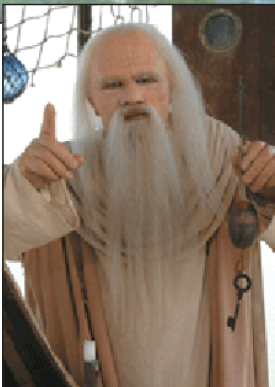
На датски морски карти от 16 в. за първи път се споменава „ban-jaert hollandis“ („място, където засядат корабите“) и се дава началото на идеята за непристъпност и неувязимост на малкото островче между о. Айкс и о. Олерон. По-късно името било заменено с далеч по-благозвучното за французите „Boyard“. Луи XIV оценява високо стратегическата му позиция и пожелава там да се изгради крепост, която да защитава френския бряг от англичаните. „Сир, по-лесно е да захапем Луната, отколкото да построим нещо там“, са думите на съветника на Краля Слънце, които обричат раждането на крепостта на 150-годишно изчакване. По-упорит се оказва само Наполеон, който подписва заповедта за започване на строеж през 1803-а. Обхва-

тът на оръдията от началото на 19 в. е прекалено малък, за да достигне островчето, което би направило бъдещата крепост непобедима. Но реално колко трудна е задачата на архитектите! - почвата е крайно неподходяща, затова е решено да се насипят камъни за основа.

През годините строежът се оказва сизифов труд - струпаните камъни потъват все по-надълбоко в почвата. Строителите могат да работят само при отлив; не всеки каменен блок стига до острова - някои са паднали в залива още при транспортирането; непрекъснатите бури и лошото време често разрушавали построеното; кораби непрекъснато минават покрай мястото, забавяйки доставките на камъни; Наполеон решава да намали мащаба на строежа поради липса на средства - т.е. да отнеме част от грандиозността на проекта. И в крайна сметка Форт Боаяр няма да се появи на картите до 1866-а, когато окончателно ще бъде завършен!

Но играта със съдбата става все по-ожесточена, защото при завършването става ясно, че вече той е напълно безполезен! Оръдията са усъвършенствани и вероятността крепостта да бъде безмилостно разрушена е много по-голяма, отколкото тя да бъде разрушител.

През 1870-1872 г. е затвор за 300 „неудобни“ лица, които по-късно са изпратени в Нова Каледония... а Форт Боаяр пак остава сам. През годините оръдията му са продадени за скрап и гурби статуи си на военна база. Вълните съсипват стените му, въпреки напразните съоръжения за предпазване, а германските атаки през Втората световна война едва не го заличават. Правителс-

твото на Франция не отнема бюджет за възстановяването му.

Точно като в приказките крепостта се руши и гъсти бурени плъзват по стените ѝ, когато идва хепиендът: даден на търг, Форт Боаяр има само двама рицари в блестящи доспехи - белгийския зъболекар Аерт и представители на организацията „Приятел на Форт Боаяр“. При начална цена от 7.5 хиляди франка, фортът става притежание на зъболекаря, който дава 28 хиляди франка.

Редно е вече да се успокоим за бъдещето на крепостта, нали? Да, но няма да успеем - Форт Боаяр отново остава без грижовен собственик. Въпреки многото жестово, меко казано, нелепи проекти на Аерт, било и превръщането му в казино, хотел или почивна станция, нито един не бил започнат.

През 1966 г. се радва на снимачен екип и на височайшето присъствие на Ален Делон. И - БУУУМ! - най-после намира своето призвание - снимачната площадка. Следващата му любов - Жак Антоан, казва: „Видях тази любопитна постройка, но нямаш абсолютно никаква идея защо е точно там. Намерихме я и докато стоях на ръба на гранитната стена, слушах крикът на чайките и виждайки целият залив, осъзнах, че тя е перфектна за моята нова игра!“

И така, в последните

една модерна приказка

20 години Форт Боаяр е дом за десетки чудновати същества, пазител на техните тайни и съкровища. Посрещнал е участници от 26 държави, говорещи на 21 различни езика, и ги е подложил на 200 главозамайващи изпитания, за да достигнат и измъкнат от подземията му повече от 800 000 златни монети.

Когато играчите стигнат крепостта, те не могат да осъществят директен контакт с всяко създаване. Техни посредници са джуджетата Пастон и Паспарту. Паспарту всъщност е изключително любопитен и знае всяко кътче на крепост-

та. Той е пазител на спечелените от отборите ключове. Пастон прекарва по-малко време с играчите, но задачата му е отговорна - неговият пясъчен часовник отброява времето за игра.

Пазител на крепостта е Фура - мъдър и странен старец, който от време на време се държи като малко дете. Като типичен отшелник, той не излиза от своето обиталище - Кулата-фар, и непрекъснато се обръща към Книгата си с мъдрости, чиито задачи стават препъникамъче за много играчи. Без Мъдреца е трудно да се опознае крепостта. Както морският фар осветява нощта на крепостта, така и Фура със своите гатанки хвърля светлина върху тъмните загадки на крепостта и упътва участниците в търсенето на ключовете. За да започне играта обаче, тъмничарят мосю Ла Бул трябва да удари гонга. За много играчи той се явява възбуждаващо на грубата сила и ужаса, но е изключително креативен - прави дърворезби и често чете. Не са редки и препирните му с Пира-

тите-жаби, които се отличават със своята палава натура.

За да стигнат обаче до съкровището, играчите първо трябва да минат през различни стаи с изпитания и съответно да печелят ключове. Всички са единодушни, че един от най-големите противници са Господарите на игрите. Те са най-мистериозните сред обитателите - шестима неприветливи персонажи, които винаги носят маски на тигри. Техните умения се дължат на дълги дни, прекарани в тренировки в тъмниците на крепостта. Не може да се долови нито жест, нито звук от тях - те са най-строгите и безпощадни в игрите.

Но на участниците предстоят срещи с Циганката, която обича да си играе с огъня (възприемате го буквално!!!); Пенелопеа - нежната любима на Одисей, а жена-борец, чиято стая е пълна с кал; рицарят на крепостта - Форт Силак,

с физика на римски гладиатор; Рибаря, който е винаги със своята лула извън крепостта и не обелва дума, защото знае цената на млъчанието - няколко златни монети винаги са от полза на играчите; Готвача, чието главно занимание далеч не е приготвянето на апетитна вечеря за гостите; Продавача на... думи, с учудващ усет за търговия; Лудия професор, който обикаля крепостта, и Човека-плъх от подземията. Ако крепостта притежава някаква магия, то тя е в ръцете на Магьосника - на неговата воля се подчиняват ключовете, затова те могат да се появят или изчезнат по негова воля. Понякога той се отегчава до такава степен от задълженията си, че за-

почва да се забавлява сам - търкаля огнени кълба по дланите си или пък вади мишки от празни чаени чаши. Всеки един от участниците, който се усъмни в уменията му, е в голяма опасност.

И ако играчите успеят да стигнат до съкровищницата, само тигрите на Фелиндра могат да ги спрат, но тя с камшика си ги прибира в клетките и завърта златна глава на тигър, за да започнат да падат монетите от съкровището. Участниците ги събират само с ръце, което прави задачата им много по-трудна. Печели този отбор, който успее да вземе най-много монети.

България ще се присъедини към пантеона на държавите - участнички, с 4 отбора и ще се състезава със Сърбия и Турция. Предаванията с балканските участници ще се излъчат през март по БТВ. Всяка групичка от ентузиастични приятели може да се включи, независимо от възраст, народност и пол - това е най-хубавото на играта, споделят участници. Тя изисква не само огнен авантюризм, но и светкавични реакции, добра физическа подготовка, досетливост, показване на почтително отношение към обитателите, защото всеки от тях има характер и те живеят собствен живот. Тези, които са били в крепостта, никога няма да забравят участието си, както и аз не съм забравила приключенията им вече 13-ина години и, откровено казано, за разлика от другите бозливи реалити, фортът си заслужава да се седне пред телевизора и да се гледа с внимание и интерес. Бих го препоръчала на всеки, но като се замислим - ЕГ „Пловдив“ си е своеобразен „Форт Боаяр“. Кой знае, някои ден можем да си изпратим екип от Английската в тази игра - спокойно можем да им докараме съкровищницата до банкрут.

Ина КАРОВА

С музика е по-весело, или нещо повече за предстоящото лято

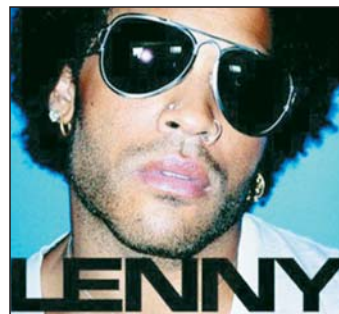
Явно на световноизвестните музиканти дестинацията Балкани напоследък им хареса. Някои дори отдават специално внимание и на нашата малка България. Благодарение на предстоящите визити на много и все интересни музиканти ни предстои едно още по-весело и нажежено от емоции лято.

Музикалният сезон отварят рокаджиите от „Kiss“. Изявата им пред българска публика ще бъде на 16 май на столичния стадион „Академик“. Дори и тези, които не оценяват съвсем типа музика, който „Kiss“ правят, няма как да отрекат, че песента „I was made for lovin' you“ е класика и ще продължи да бъде такава. Тази група е интересна и с ексцентричните, дори понякога

плашещи сценични костюми и грим, които засега остават без достоен имитатор. Поведението на рокаджиите на сцената, светлинните ефекти и тоновете пиротехника, които се използват по време на концертите им, правят преживяването неповторимо... Или поне така казват тези, които вече са имали щастието да преценят.

А на някои все още им предстои...)

Отдавайки нужното на талантливите момчета от „Kiss“, няма как да не споменем, че изявата на една група в почти същия стил се очаква с по-голямо нетърпение от българите. Както вече се досещате, това са „Metallica“. Музиката на този heavy-metal състав се е превърнала в религия за милиони фенове по целия свят. Повечето специалисти търсят причините за невероятния успех на групата в уникалния ѝ стил. Музикантите успешно комби-

нират малка доза сантименталност с истинско hard-rock и heavy-metal звучене. Изглежда формулата на успеха е китарно соло + мелодични пасажки. Въплъщението на този грандиозен успех е „Metallica“. А мястото - Национален стадион „Васил Левски“, 25 юли.

Отново в рок вариант, но малко по-нежен и лиричен, ще звучи концертът на Лени Кравиц. Това поредно музикално събитие ще се състои на 27 юли. Нека феновете, които все още не са се снабдили с билети, да бъдат спокойни - билети ще се продават и в деня на концерта. Световноизвестният певец ще представи любимите на публиката хитове „I belong to you“, „Are you gonna go my way“, „American Woman“, „Fly

away“ и т.н. Изненадата за феновете ще бъде представянето на новия албум на певеца, озаглавен „It's time for a love revolution“.

Много недоразумения имаше по предстоящото турне на Бон Джоуви. Доскоро не беше сигурно дали певецът и групата му ще гостуват на родните фенове. Сега най-важното е ясно - музикантите ще дойдат в България. Все още обаче не е ясно кога и къде ще бъде изнесен мегаconcertът, както не е уточнена и цената на билетите. Явно групата на Джоуви не си пада по формалностите - „It's my life!“...)

И това все още не е всичко. Задават се и концертите на рок динозаврите „White Snake“ и „Deaf Leppard“ на 4 юли.

Единственият проблем обаче е, че лятото все още не е дошло. Засега имаме само надеждата за топлото и усмихнато време и, разбира се, тръпката за предстоящото. Понякога си мисля, че ако спра да броя оставащите дни до 1 юли, времето ще мине малко по-бързо. Кой знае дали е така? Но чувството определено е по-различно, когато предстои нещо грандиозно, нещо огромно, нещо, което не си вкусвал досега. А защо не един концерт?

Невена КИЧЕКОВА, 11-ж

Как си връзваш обувките

Юбилейни оскари

2008 година е велика година за киното и най-вече за наградите Оскар. На 24 февруари се проведе осемдесетата церемония по връчването на престижните награди. Първата такава се е състояла през далечната 1929 година и е била в чест на забележителните филмови постижения от 1927 и 1928 г. След тазгодишната церемония броя на връчените статуетки нарасна на 2696, като общо 293 различни актьори са получили Оскар. Малко известно е, че всъщност официалното име на статуетката е „Academy Award of Merit“ и е не просто във формата на човек, а рицар, който държи меч и е застанал на филмова макара с пет отвора, които символизират петте бранша на Академията

- Актьори, Сценаристи, Режи-сьори, Проду-центи и Техни-ци. Всяка годи-на се изработ-ват около 40 статуетки, за ко-ито мечтае цял Холивуд. Отлич-ниците на 2007-ма се събраха за пореден път в Kodak Theatre, а водещ беше John Stewart. С най-много но-минации бяха „Atonement“, „Juno“ и „Michael Clayton“ - те спечелиха по един Оскар, а „There Will Be Blood“ грабна цели два. По принцип всяка година след церемонията артистите се забавляват на парти, организирано от списание „Vanity Fair“, тази годи-на обаче то бе отмене-

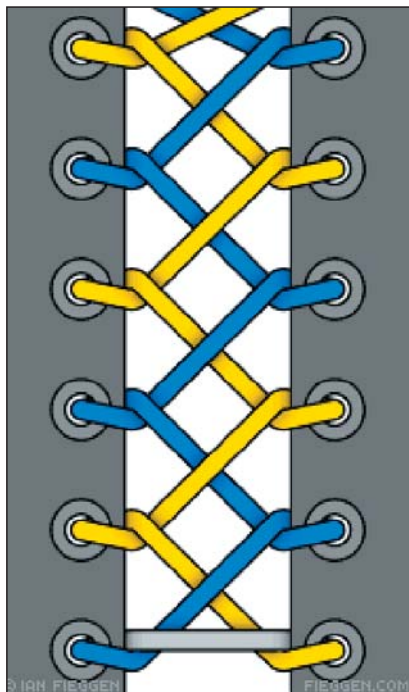

но в знак на солидарност към стачката на сценаристите. Вместо него, призът за най-бляскаво парти би трябвало да бъде връчен на Елтън Джон, който за пореден път организира и търг за набиране на средства за фондацията му за борба със СПИН.

Пламена ГЕОРГИЕВА

Замисляли сте се някога по колко различни начина можете да си завържете обувките? Предполагам, че не... поне аз не бях доскоро. Един ден обаче един приятел ми разказа за книга, наречена „Laces“. Авторът ѝ е просто Ian, който описва 33 различни начина за връзване. Докато разглеждах сайта, на който е посветена книгата за това специално „изкуство“, ако мога да го нарека така, със съжаление установих, че най-много 4 начина са ми познати. Повечето са наистина впечатляващи, но на мен лично ми изглеждат невъзможни за изпълнение от човек без специални способности.

Авторът вероятно е предположил, че такива подозрения ще възникнат у много хора и предвидливо е описал подробно техниката на всеки от различните методи и дори им е дал наименования. За още по-голямо удобство, срещу всеки от начините накратко са описани и неговите предимства и недостатъци. Най-интересната и оригинална част от книгата е нейната корица, която е под формата на предна част на маратонка и дава възможността човек да се упражнява, докато изучава „изкуство-

то“ на връзването. Сега ви предлагам сами да разгледате гъба от най-интересните методи. Първият е Zipper Lacing:

Technique: 1. The lace is run straight across the bottom (grey section) and emerges through both bottom eyelets.

2. The ends are looped back under the lace where it feeds under the side of the shoe.

3. The ends are then crossed over each other, then they go under and out through the next set of eyelets up the shoe.

4. Repeat steps (2) and (3) until both ends reach the top eyelets.

FEATURES:

Decorative Holds very firmly Harder to

tighten

Checkerboard Lacing: Technique: 1. The lace is run straight across the bottom (grey section) and emerges through both bottom eyelets. 2. The ends are looped back under the lace where it feeds under the side of the shoe. 3. The ends are then crossed over each other, then they go under and out through the next set of eyelets up the shoe. 4. Repeat steps (2) and (3) until both ends reach the top eyelets.

FEATURES: Decorative Holds very firmly Harder to tighten

Пламена ГЕОРГИЕВА

Емоционалните вампири

Някъде в далечна Трансилвания камбанен звън оповестява настъпването на утрото, улиците са почти безлюдни, първите слънчеви лъчи пронизват тъмнината, мъглата се отдръпва... Студ е сковал душите на хората, които се страхуват да излязат от своите домове, защото те са там - навън, в необятното пространство. Зловещите им сенки изчезват в мрака на нощта, оставяйки след себе си празнота...

Кои са те? Възможно ли е това? Нима е случайност, или вампирите наистина съществуват? Продължават ли те нощ след нощ да бродят в тъмнината, търсейки своите жертви? Случвало ли ви се е и на вас да попаднете в техните ръце? Може би искате да се предпазите от тях по всякакъв начин. Но забравете за тамяна, кръста и светената вода... Те няма да ви помогнат... Защото става въпрос за емоционалните вампири. Те не пият кръв, а само „мъничко“ от вашата емоционална енергия, жертвите им не се превръщат във вампири след ухапване. Емоционалните вампири не бродят в тъмното, а, напротив, съвсем мило се усмихват от съседния чин, звънят ви по десет пъти на ден, за да попитат едно „как си?“, или пък живеят в отсрещния апартамент и не пропускат случай да се оплачат от шума, който вдигате до два часа, без значение, че става въпрос за скромното парти, което устройте по случай рождения си ден. Да, това са те - скрити под маски от различни хора - някои от тях дори близки за нас.

Въпросът е един - как да ги познаете? Отговорът също е един - трудно. Противно на очакванията, те не са със смъртнобледи лица, прегърбени и кльощави тела, странни зъби и мръсни и раздърпани дрехи. В много случаи те са харесвани и обичани от всички, изпъкват, защото са умни, талантливи и чаровни, почти колкото румънски

граф. Вие им се доверявате, допускате ги в живота си, давате всичко от себе си за тях и очаква същото в замяна. Е, тук грешите. Всичко ще бъде наред дотогава, докато не поискате нещо от тях. Иначе емоционалните вампири са много грижовни и всеотдайни хора, които никога няма да направят нещо неприемливо, да сгрешат или да ви критикуват безпричинно. Те просто са едни добри хора, които не искат нищо друго, освен да помогнат. Невъроятното се крие в това, колко поразии могат да направят добрите хора.

Но дори и след като са ви обидили, вие им прощаваме, защото няма безгрешни хора, важно е доброто в тях да надделява. И ако случайно им споделите че са ви наранили, то те ще ви оставят не само изтощени след разговора си с тях, но и пълни с угризения на съвестта, питайки се: „Може би Иван (въпросният приятел - вампир) е напълно прав. Сигурно аз съм виновна. Аз никога не се съобразявам с неговите желания и интереси, той се държа така, защото аз го предизвиках. Другият път няма да прибързвам с обвиненията.“ И, разбира се, това е най-правилният подход, защото вие сте щастливи, когато те са щастливи, а това се случва, когато изпълвате желанията им.

Да не сте си помислили, че някой ви манипулира, това не е така. Я си представете, че се скарате с Петя (вашата най-добра приятелка), защото смятате, че тя ви използва, за да направите доклада и по история, презентацията по физика, контролното по математика или пък домашното по литература. Как ще се чувствате? Ще бъдете съкрушени, ще се самообвинявате, че не сте помогнали на приятел в нужда. Все пак тя трябваше да посети фризьора, да отиде на фитнес и да отиде на много важна среща. При други обстоятелства тя няма въобще

да ви тревожи.

Продължавайте в същия дух и не след дълго няма да можете да се насладите на поредното добро, което сте направили за нея, защото тогава тя ще ви постави друга задача, която трябва да изпълните. Вие, разбира се, няма да се колебаете дори и за миг. Все пак човек трябва винаги да се доказва пред близките си, не е достатъчно само веднъж да направим добро, трябва постоянство, а и приятелството изисква жертви.

НО, не напразно е казано - „няма ненаказано добро“. Това е напълно правилно. Когато сте навън със Петя, си прекарвате страхотно, а и тя винаги знае как да ви изненада, тя е непредвидима. Петя е най-най-най-страхотната приятелка на света. Точно затова вие трябва да сте до нея, когато тя е емоционално нестабилна, трябва да я уверявате, че Станимир е глупак, защото я е зарязал заради Гергана, която не струва. Гергана е едно елементарно момиче, а Петя излъчва стил и класа. Да, Станимир е загубеняк... Така след два часа плачене, Петя ви се усмихва лъчезарно и предлага да излезете навън да се разведрилите. Но това е невъзможно, защото единственото нещо, от което имате нужда, е нурофен и спокойствие. Тя ВИ РАЗБИРА И КАЗВА: „Няма нищо, ще ми липсваш. Но ще го преживея. Не забравяй да направиш таблото по химия за утре. И да си починеш. Чао.“

Не на последно място - Петя не е нарцисист, тя няма мания за величие.

Тя ви позволява да правите каквото пожелаете и ако случайно удовлетворите нейните интереси, то тогава ще тя ще си помисли, че сте почти толкова велики колкото нея. И как иначе, нали загрижеността ви за нея е това, което ви сближава.

Ако цялата тази история ви звучи познато и вие сте в ролята на покорната приятелка на Петя, то може би е време нещо да се промени. Вие опередяте правилата, а не някой друг. Не отлагайте, а действайте. От вас зависи дали някой ще ви експлоатира, или не. Но побързайте...

Отново настъпва мрак, в таванската стая на една изоставена къща се чува леко скърцане. Капакът на един черен ковчег се надига плавно... Вампирът се събужда. Време е за лов...

Екатерина СТАНКОВА 11-ж
Екатерина ТАНЧЕВА 11-ж

За мързела...

Следващите редове са плод на мързел. Съвсем сериозно.

Гуших си се аз на топло във фотьойла с приятна книжка и се самообвинявах, че не се помръднах да отида на срещата на Делта Те. Направо се бях разложила. Не можех да изляза отново в студа и да бъда креативна (нито пък адекватна). Но търсейки си извинение, открих главния виновник - SAD (seasonal affective disorder) или - по нашенски казано, зимна депресия.

Не ме разбирайте погрешно, няма нищо общо с рязането на вени. Изразява се единствено в отпадналост, безсъние, разсеяност, отслабване на паметта, раздразнителност (единствено!). Сега вече спокойно можете да си признаете, че се чувствате като парцал - научно обосновано е. Причината е в хормоните серотонин и мелатонин, които отговарят за емоциите ни. Тук не вдигайте ръце с думите „И к'во да направя?!“ Това не е болест и можете да се справите - все пак зимата ще свърши.

Най-много ни липсва слънчева светлина, така че използвайте и най-нищожното разкъсване на облаците, за да се разходите и да глътнете въздух. Не се цупете като ошипана стара мома на студа, нищо не ви струва да се облечете топло. За препоръчване са свежите цветове - достатъчно тъмно и пепеляво от

сажди е, вкарайте малко настроение. Всъщност вкарайте възможно най-много оптимистично настроение и не си позволявайте да се смачквате. Ако подскочате да се сгреее, докато чакате приятели, си мислете как ще седнете в уютното топло сепаре. Ако дори не можете да излезете заради снега, направете като мен и се заровете в някоя книжка, която сте пренебрегнали в полза на компанията. Ако все пак имате сили за нещо повече, в зали можете да играете тенис на маса, скуош, да плувате, да практикувате йога или аеробика. Масажът и сауната също действат добре. Правете всичко, което ви се иска (без да ходите боси по асфалта, разбира се), не си отказвайте малки глезотиики, защото те повдигат настроението и НЕ се подлагайте на диети. Организмът има нужда от повече енергия, за да се стопли. Зарежете работата с калориите, в треперене и тракане с ченето се хаят повече отколкото мислите. Моите фаворити са портокали, шоколад, моркови, палачинки, сирене, свинска пържола и картофено пюре. Уверявам ви, сега всичко е полезно.

Цаката му е да не спираш да живееш само защото навън е студено. Сгрейте се от отвътре. (Няма научни данни, че греятата ракия помага!)

Димитра ТЕНЕВА

Един плъх = колективна мания

Ако попитате някой познат кой е изобретил барута, парашута, компаса или тоалетната хартия (!!!), в голям процент от случаите няма да получите верния отговор, но на въпроса: „Къде си я нагребил тая плюшена мишка под мишница?“, нека се обзаложим, че той ще отговори „За късмет!.. Нали е Годината на Плъха!“.

Китай - там, където техниката в миналото е процъфтявала, а днес екзотичната култура има безброй почитатели, всъщност подлуди цял свят и направи бум в продажбите на мишки-игралки и натурални

плъхове от зоомагазините. Ята фикс да имаш гризач в семейството могат да предизвикат взети на куп анимирания бос на Дисни - Мики Маус, Джери (без Том), френския кулинару Рататуи и авантюристично настроения Стюърд Литъл.

...ар че манията се развихри по родните ко- Годината на Плъха започва едва на 7 февруари и завършва на 25 януари 2009-а. Това ще е първата година на Земния плъх от 1948 насам. Цикълът на Китайския зодиак започва отново, затова се смята, че сега е времето за нови начинания и промяна.

Но как всъщност тази малка животинка е оглавяла календара? По следния начин: когато Буда решил да раздели Земята, само 12 животни се явили пред него, за да се сбогуват. Затова той решил да постави всяко от тях за символ на една година от зодиака, но не знаел какъв да е редът им и поставил условие - първо-

то, което на следващата сутрин

отише при него, ще е и първото в зодиака. Плъхът и котката, които първоначално били приятели, се съгласили да се събудят по-рано от останалите и така да имат преднина. Привидно съгласил се, плъхът заспал в ухото на бика, защото знаел, че едрият му конкурент се буди най-рано от всички. На следващата сутрин, когато бикът се явил пред Буда, плъхът изскочил от ухото му и спечелил първото място в китайския календар. Постепенно дошли и останалите животни, а прасето, като най-мързеливо, било последно. Тъй като котката не се събудила, тя не присъства в зодиака. Хитрината на плъха е причината за вечната вражда между котки и гризачи. Но освен животни, китайската година преминава и под знака на един от петте елемента - вода, метал, огън, дърво и земя.

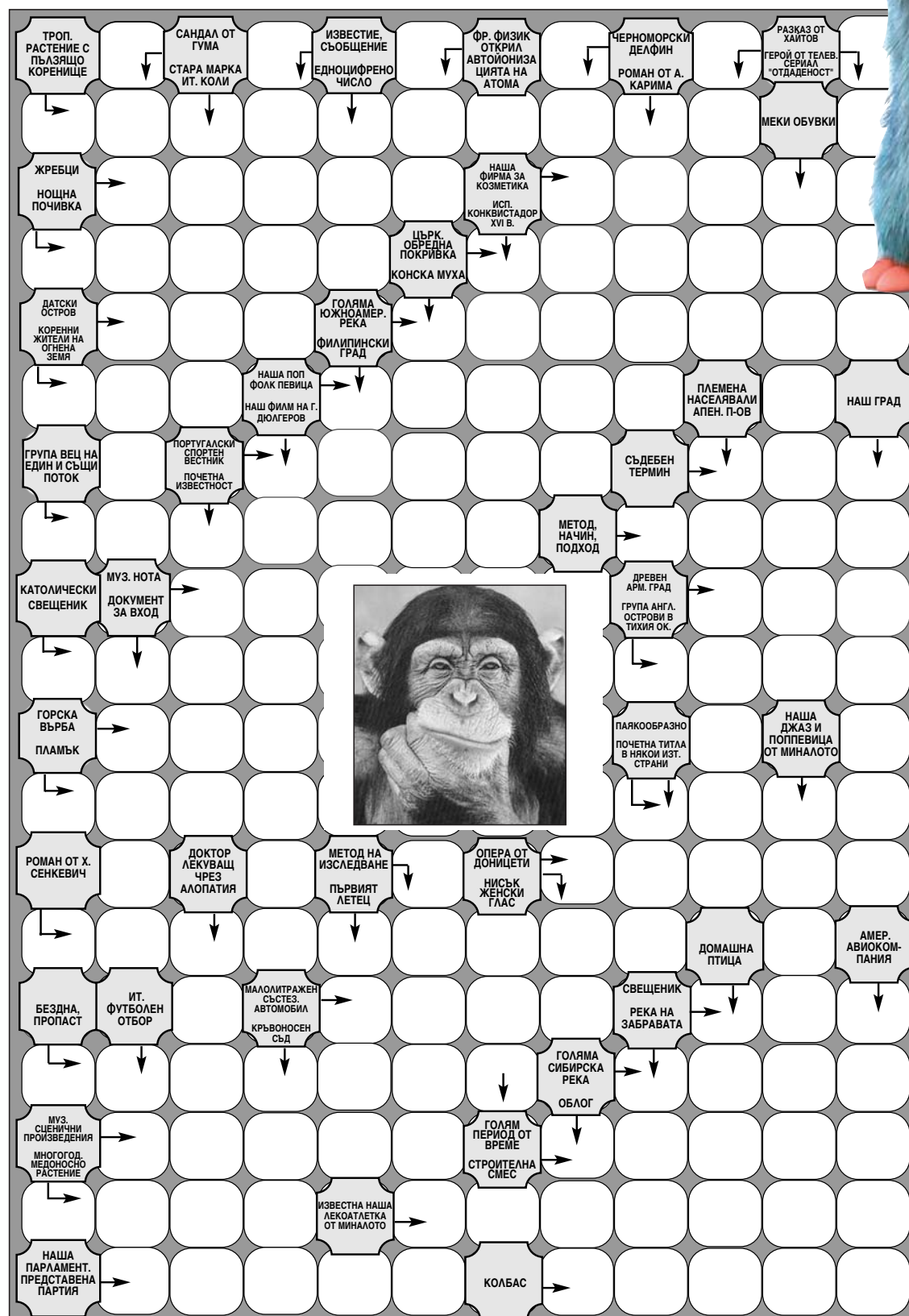
Като първенци на зодиака, Плъховете са родени лидери, пионери, организатори и завоеватели. Те са чаровни и работливи, изключително амбициозни, което ги прави и опасни партньори за бизнес. Симпатични са на всички, но те самите допускат до себе си малко хора. Понякога налагат своето мнение и са груби, но китайците ни успокояват, че Плъхът е най-мъдрото същество от зодиака и можем да му се доверим, а в съчетание с елемента земя - ще са със спокоен характер, изключително практични и земни. Тази година ще носи и материално благополучие и успехи на работното място. Известни „плъшоци“ са принц Чарлз, Гуинет Полтроу, Антонио Бандерас, Камерън Диас, Чърчил, Джулиан Мур, Марлон Брандо, Шекспир и Моцарт.

С Плъха обаче се свързват и едни от най-големите катастрофи в историята: през 1588 г. испанската Армада попада в ужасна буря край бреговете на Ирландия - загиват 5 хил. души, през 1888 г. ураган по Източното крайбрежие на САЩ погубва 400 човека, а на 14 април 1912 г. потъва „Титаник“. През 1996 г. Боинг-747 се разбива, загиват 230 души. В същата година са се случили още над 20 авиокатастрофи на големи самолети.

С Плъха ще се разбират Бикът, Маймуната и Драконът, а тези, с които ще има най-силни сблъсъци, са Заекът и Конят. Можете да проверите коя зодия сте според китайския календар и даже да не сте Плъх, никога не е късно да си вземете нов домашен любимец, който да ви носи късмет.

Ина КАРОВА, 11-ж

ВРЕМЕ ЗА ГУБЕНЕ

РЕЧНИК: АЛС, ЕЛИС, ИБА, ИВАНО, ОЖЕ

Съставил Спас СЕРГИЕВ

Любов в ЕГ „Пловдив“

✓ Вероятно лирическият герой е гей, тъй като при толкова самодив пита: „... кажи ми, сестро, де е Караджата“. (Из съчинение на тема

„Посланието на поета в „Хаджи Димитър“).

✓ Балканджи Йово е жестоко и силно навън от злите турци...

✓ Един път седнахме да бягаме (по повод бягство от учебен час)

✓ Кирил и Методий са двама братя блезнаци, единият от които е кръгъл сирак. (ученическо съчинение, III клас)

✓ Лодката плавала по живописните брегове на реката. (из ученическо есе)

✓ Героите на Елин-Пелиновото село намиращи утеха, попирайки си в кръчмата, попирайки си жените и в други сиромашки радости. (из тема на ученик от 11 клас)

✓ Гогол страдал от тройственост, която се състояла в това, че с единия крак той стоял в миналото, с другия приветствал бъдещето, а между краката му била страшната действителност. (съчинение)

✓ Баба Тонка - видна българска революционерка, размахала бяла кърпичка, с риск да забележат, че не таи лоши намерения.

Бисери

✓ Алеко чул приближаващия се водопад (из ученическо съчинение)

✓ Големият град направил Павел ненормален, благодарение на това умряла жена му. (съчинение)

✓ Смирненски с юмрук в ръка. (съчинение)

✓ Дон Кихот бил 50-годишен младеж с плеши в кон. (из класна работа по литература)

✓ Възмите вятър в полето, но това за тях си е нормално. (ученически анализ на „Хаджи Димитър“)

✓ Реката извира от дупка и тече до билото на Черно море. (ученик)

✓ Наташа Ростова искала да каже нещо, но отварящата се врата ѝ затворила устата. (ученик)

✓ Прабългарите са имали конска флота

✓ Славяните ловили риба и други горски животни

✓ Река Силистра (по време на устен изпит по география)

✓ Баба Илиция напъна кола... (из ученическо съчинение)

✓ Турците налитали на

българите, като лешояди на мърша.

✓ Янко музиканта сам си правел свирки (из ученическо съчинение)

✓ Тогава кошутата погледнала с подмокрени очи. (из свободно съчинение в седми клас)

✓ Бай Марко бил генерален спонсор на Априлското въстание. (из ученическа тема)

✓ Славяните ловили риба и други горски животни

✓ И Райна Кабаиванска развяла знамето... (от кандидатстудентски изпит по история)

✓ Ахил е с големи и силни ръце, космати гърди и атлетично тяло. Хектор е обратен... (из съчинение)

✓ В бедрата на земята се крият... (из ученическа тетрадка)

✓ Донки Хог... (Дон Кихот)

✓ Още през 1762 г. Паисий Хилендарски изрази голямата любов на българския народ към Русия и Съветския съюз с написването на история Славянобългарска.

✓ На луната живеят лунатици. (из съчинение по литература в III клас)

✓ Баба Илиция бръкнала в пазвата си, но там не намерила нищо, освен малко сухи корички.

✓ Монахът предложил на баба Илиция да пренощува в манастира, но тя си мислела за младия юнак, който я чака в храстите, и отказала.

✓ Този държавник отива да инквизира житцето на бедния народ.

✓ Бай Ганьо е сексуален маниак - първо намига на жените, след това ги води в банята за да им покаже какво има, а после ги пощипва.

✓ Бай Ганьо говори аерогантно.

✓ Бай Ганьо върши престъпление, а също обича да пише рецензии и др.

✓ В потурите на Бай Ганьо се крие най-голямото му богатство.

✓ Колко е голяма мъката на другоселеца и каква е любовта му към коня, продължител на живота му.

✓ Баба Тонка била майка на повече от хъшове.

✓ Дядо Матейко след смъртта на своята бабичка заживява с кротката си магарица.

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА

ВОДОРАВНО: Джинджирил, Атове, Арома, Спане, Илитон, Алс, Ориноко, Она, Ивана, Абола, Иск, Каскада, Стил, Ива, Плам, Акар, Алина, Стас и Нели, Карт, Поп, Провала, Лена, Опер, Бетон, Оман, Златева, Атака, Салам. **ОТВЕСНО:** Джапанка, Билет, Рома, Итала, Слава, Алопат, Анонс, Акатамус, Вена, Две, Иба, Икар, Оже, Овод, Анализа, Ирала, Ера, Афалина, Алт, Бас, Ириана, Али, Лета, Алото, Италики, Петел, Мокасини, Антонова, Ивано, Клисуре, Панам.

В рубриката „Отворени публикации“ може да изразите свободно своето мнение. Изпращайте писма, статии, снимки, карикатури и др. на електронната поща на „Делта Те“:

deltate@gmail.com,

за рубриката „Отворени публикации“.

Редакторският екип

ЕКИП „ДЕЛТА ТЕ“

Редакторски екип:

Еница ГАБРОВСКА, 0877 140 354,
Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 0886 443 628,

Мая КУМАНОВА, 0885 579 455,

Николай ГАРАБЕДЯН, 0885 299 944,

Репортери:

Георги МАНОЛОВ, Мирела НИКОЛОВА,
Пламена ГЕОРГИЕВА, София КАРТАЛОВА

Фоторепортер: Николай СУВАНДЖИЕВ

e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица“ - Пловдив